

MAART 1984

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**Het woelige
Midden-
Oosten
neemt
een keer**

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.
België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043
14. Nederland: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).
Verspreiding en redactie van de Nederlandstalige editie: Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Verantwoordelijke uitgever in België: H.C.A. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten (België).

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
HOOFDREDACTEUR:**

HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:

HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:

DEXTER H. FAULKNER

SENIOR REDACTEUR:

RAYMOND F. MCNAIR

NIUWSREDACTEUR:

GENE H. HOGBERG

REDACTEUREN:

RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, KENNETH C. HERRMANN,
ROD MATTHEWS, L. LEROY NEFF,
RICHARD PAIGE, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD J. RICE, RICHARD H. SEDLIACIK,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:

PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

EILEEN DENNIS, CHERYL EBELING, WILLIAM
FLAMAN, WERNER JEBENS, JANICE ROEMER,
WENDY STYER, RON TOH, AGNES YOUNGBLOOD

VORMGEVING:

RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Coördinator Vormgeving: GREG S. SMITH

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

WARREN WATSON;

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,

HAL FINCH, ELIZABETH RUCKER,

ALFRED HENNIG, KIM STONE

Fotoarchief: VERONICA TAYLOR

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT;

Hoofd productie: ROGER G. LIPPROSS;

Productie: RON TAYLOR;

Coördinatoren internationale edities: JEANNETTE

ANDERSON, VAL BROWN, BOB MILLER;

Distributie: BOYD LEESON;

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN;

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

Duits: JOHN B. KARLSON;

Engels: JOHN R. SCHROEDER

Frans: DIBAR APARTIAN;

Italiaans: CARN CATHERWOOD;

Nederlands: JOHAN WILMS;

Spaans: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON;

CANADA: COLIN ADAIR;

ENGELAND: FRANK BROWN;

FILIPPIJNEN: GUY AMES;

FRANKRIJK: SAM KNELLER

MEXICO: THOMAS TURK;

NEDERLAND: BRAM DE BREE;

NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN;

PUERTO RICO: STAN BASS;

WEST-DUISSLAND: FRANK SCHNEE;

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY;

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de
EGHTE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

17E JAARGANG No. 3 OPLAGE WERELDWIJD 6.545.000

MAART 1984

ARTIKELEN

- 2 Komt er „een Heilige Oorlog” in het Midden-Oosten?
- 4 De straat is hun thuis
- 5 Wat is de mens?
- 7 Laat het leven niet aan u voorbijgaan!
- 11 Wat de toekomst voor ons in petto heeft
- 14 De waarheid omtrent kindermishandeling
- 18 „Ik was het slachtoffer van kinderverwaarlozing”

RUBRIEKEN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
- 21 Internationale informatie

VOORPAGINA

De eeuwenoude strijd tussen de volken van de vlakten van Mesopotamië en de Zagros-hooglanden speelt zich opnieuw af in de huidige Golf-oorlog. Het slagveld in de sector van Maysan (Maysan is de Iraakse grensprovincie ten noorden van Basra) waar Arabieren tegen Iraniërs strijden, Soennieten tegen Shia-moslims.

FOTO PAVLOVSKY — SYGMA

De Echte Waarheid (*The Plain Truth*) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1984 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 333,
3500 AH Utrecht (Nederland).

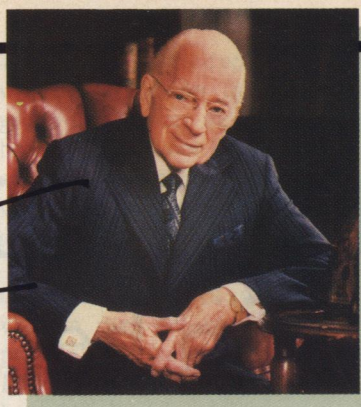
Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila
- *Latijs-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

PERSOONLIJK VAN

Er is een uitweg

De televisiefilm *The Day After* over de gevolgen van een kernoorlog heeft de wereld wakker geschud uit haar zelfvoldane, onverschillige slaap. Te veel mensen begonnen gewend te raken aan geweld, oorlogen en oorlogsdreiging.

De wereld had het te druk met het najagen van materiële zaken om zich zorgen te maken over de naderende nucleaire Derde Wereldoorlog, die al het menselijk leven van deze planeet zal wegvagen, tenzij de Almachtige God dit verhindert.

Voorzichtige woorden en mooie toespraken slaagden er niet in om mensen wakker te schudden uit hun prettige dromen. Daar was een *schok* voor nodig! Toen wij onze lezers trachtten te waarschuwen met woorden die krachtig genoeg waren om indruk te maken, kreeg ik brieven waarin stond: „Hierbij zeg ik mijn abonnement op! Dat artikel heeft mij bang gemaakt.” Jazeker, maar ALS U WILT BLIJVEN LEVEN, moet u bang zijn — bang genoeg om de actie te ondernemen die UW LEVEN ZAL REDDEN!

Maar, zegt u, wat kan ik doen? Welnu, er is iets dat u moet doen ALS u wilt ontsnappen aan de pijnen en de waarschijnlijk afschuwelijke dood van de geprofeteerde Grote Verdrukking!

JA, ER IS EEN UITWEG!

Dat proberen wij onze lezers duidelijk te maken!

De Almachtige God zal ingrijpen. Hij zal een volledige genocide op wereldschaal voorkomen. Maar Hij zal niet ingrijpen om een eind te maken aan de slachting voordat de mens al zijn middelen heeft beproefd. Zo lang de mens denkt dat hij zichzelf kan redden zonder God, zal de Eeuwige hem zijn gang laten gaan. God zal niet ingrijpen

voordat de laatste hoop van de mens is verdwenen. God zorgt ervoor dat de mens Hem nooit zal kunnen beschuldigen met de woorden: „Uw ingrijpen was onnodig en tiranniek! Wij hadden onszelf kunnen redden als u niet uw Goddelijke macht willekeurig had gebruikt om in te grijpen.”

God zal uiteindelijk op het laatste nippertje ingrijpen na deze Grote Verdrukking — Hij zal deze verdrukking, de Derde Wereldoorlog, *niet voorkomen*.

Ik herhaal evenwel DAT U AAN DIT ALLES KUNT ontkomen!

Alleen zij die *niet willen* luisteren, zullen deze ellende moeten doorstaan. En vergeet niet dat niet God deze rampspoed zal VEROORZAKEN! DE MENS ZELF zal hem over zich afroepen. Maar God zal de zijnen ertegen beschermen!

Jezus' leerlingen — zijn discipelen — kwamen eens bij Hem en vroegen Hem *wanneer* het einde van de wereld zou komen, en wat het teken zou zijn van zijn terugkeer op aarde om de gehele wereld in vrede te regeren.

Jezus antwoordde hen dat de volgende dingen eerst moeten komen: een valse „christelijke” godsdienst met dienaren die ten onrechte beweren dat zij Christus' dienaren zijn, die in zijn naam komen, maar de MEESTE mensen misleiden. Daarna oorlogen, die tenslotte zullen uitgroeien tot wereldoorlogen. Dan hongersnoden, epidemieën en steeds meer aardbevingen.

Vlak voor het einde, zo zei Hij, zal het ware Evangelie van Gods Koninkrijk over de gehele wereld worden gepredikt — *niet* om de wereld te bekeren, maar „tot een getuigenis” — EN DAN, zei Hij, zal het EINDE van deze wereld komen!

Al deze dingen zijn al gebeurd — zij het dat wij ons nu in een periode tussen de wereldoorlogen bevinden — tussen de Tweede en de Derde Wereldoorlog; en dat wij tot dusver alleen nog maar de eerste voortekenen van de hongersnoden, epidemieën en aardbevingen hebben gehad. Deze zullen nog sterk toenemen.

En ofschoon Christus' eigen Evangelie sinds 1934 is *uitgedragen*, door dit tijdschrift en de uitzendingen van *The World Tomorrow*, begint deze boodschap op dit moment pas de beslissende wereldschokkende KRACHT te krijgen waar in de profetieën onmiskenbaar op wordt bedoeld.

En dan?

„Er zal dan”, vervolgt Jezus, „een GROTE VERDRUKKING zijn”, een tijd (Zie verder pagina 10)

Komt er „EEN HEILIGE OORLOG” in het Midden-Oosten?

Gene H. Hogberg

Westerse ambassades en militaire enclaves vormen tegenwoordig een belangrijk doelwit van met springstoffen geladen vrachtauto's. Wat staat er in het Midden-Oosten te gebeuren?

Omstreeks een jaar geleden — op 18 april 1983 — werd de Amerikaanse ambassade in Beiroet door een zelfmoordenaar met een vracht-autobom aangevallen, hetgeen 63 mensen het leven kostte. Het zou een grimmig voorteken blijken.

Zes maanden later, in de vroege ochtend van 23 oktober, vernietigden twee afgrijselijke ontploffingen weinige minuten na elkaar de Amerikaanse en Franse commandoposten in Libanon. De tol: het leven van 240 Amerikaanse mariniers en 59 Franse parachutisten.

Nooit eerder sinds de Koreaanse oorlog hadden Amerikaanse militairen op één dag zulke zware verliezen geleden. Voor de Fransen betekende het verlies de zwaarste tegenslag sedert de gevechten in de Algerijnse Vrijheidsoorlog in het laatst van de jaren '50. De spectaculaire ontploffingen waren het rechtstreekse gevolg van de acties van chauffeurs die bereid waren hun leven op te offeren door met explosieven volgeladen vrachtwagens dwars door de omheiningen te rijden.

Vervolgens werd op 4 november, nog geen twee weken na de gecombineerde aanval op de Amerikaanse en Franse strijdkrachten, de Israëlische militaire post in Tyrus door een zelfmoordvrachtwagen aangevallen, waarbij 61 mensen omkwamen.

Inwoners van Koeweit geschokt

Al gauw bewezen de gebeurtenissen dat deze nieuwe tactiek niet tot Libanon beperkt zou blijven.

Op 12 december werd een met explosieven volgeladen dumptruck het terrein van de Amerikaanse ambassade in Koeweit binnengereden, waarbij volgens de autoriteiten vijf mensen werden gedood en 37 gewond. Het was een van de zes bommen die dit land aan

de Perzische Golf enkele minuten na elkaar zouden teisteren. Andere doelen waren de Franse ambassade, de luchthaven van Koeweit, een Amerikaans wooncomplex aan de buitenrand van de stad Koeweit, het complex van een olieraffinaderij en een verdeelstation voor elektriciteit en watervoorziening.

De bomaanvallen in Koeweit werpen een schel licht op een wapen — een met explosieven volgeladen vrachtauto — en een techniek — een woeste

zelfmoordrit — waartegen zelfs de scherpste veiligheidsmaatregelen machteloos zijn.

Tien jaar geleden bleven tegen diplomatiek personeel gerichte acties in hoofdzaak beperkt tot ontvoeringen en nu en dan moorden op enkelingen. Maar in vergelijking met de nieuwe methoden lijken deze tactieken bijna tam.

Bezorgdheid in Washington

Vlak voor de voorvallen in Koeweit had men de beveiliging van het Witte Huis

in Washington aanmerkelijk versterkt; er waren namelijk onmiskenbare aanwijzingen dat elementen die in verbinding stonden met het terrorisme in het Midden-Oosten, bedreigd hadden aanvallen op president Reagan en diens regeringsstaf in de Verenigde Staten uit te voeren.

Rond het woonhuis van de President werden betonnen versperringen aangelegd. Vervolgens kwamen er berichten dat er grond-lucht raketten waren opgesteld om onmiddellijk te kunnen worden ingezet tegen een letterlijke kamikaze-aanval met een vliegtuig.

Deskundigen op het gebied van terrorisme waarschuwen dat de regeringsgebouwen in Washington, de meest open hoofdstad van de wereld, volslagen onbeschermd zijn tegen deze nieuwe stijl van oorlogvoering, die voor een belangrijk deel vanuit het Midden-Oosten werd „geïmporteerd” als gevolg van de betrokkenheid van de Verenigde Staten aldaar. De veiligheidsexpert Ray Cline zegt daaromtrent: „Het wapen van de jaren '80 zou weleens het open half-tonsvrachtwagentje, geladen met explosieven kunnen zijn.”

Wie is verantwoordelijk?

Na de aanslagen in Koeweit belde een organisatie die zich De Islamitische Jihad (De Islamitische Heilige Oorlog) noemt een nieuws-

agentschap in Beiroet om de verantwoordelijkheid op te eisen. Dezelfde groep had eerder de verantwoordelijkheid opgeëist voor de aanvallen van 23 oktober in Libanon en voor de aanval van 18 april op de Amerikaanse ambassade.

Amerikaanse autoriteiten beschuldigen de Iraniërs ervan samen te werken met gelijkgezinde Shi'itische politiek-militaire groeperingen in Libanon, die zich hebben laten bezielen door het vuur van de Iraanse revolutie, aangesticht door de Ayatollah Khomeini.

In het sterk sectarische Libanon zijn de Shi'itische radicalen de onverzoenlijke tegenstanders van de Westerse strijdkrachten die zij beschouwen als de militaire steunpilaren achter de zwakke regering van president Amin Gemayel. De regering van Gemayel, aldus betogen de Shi'iten begrijpelijkerwijs, is sterk bevooroordeeld ten gunste van de Maronitische (christelijke) Arabieren, die de traditionele welgestelde klasse in Libanon vertegenwoordigen.

De Amerikaanse inlichtingendienst is van mening dat Hoessein Moessavi, de leider van de Shia-moslem „Partij van God”, het brein is achter de zelfmoord-bomexplosies van oktober. Moessavi ontkent dit, al zei hij tegen een verslaggever van de Londense *Times*: „Persoonlijk ben ik van mening dat deze daad een goede daad is die de instemming van God heeft en die zijn profeet — God love zijn naam — eveneens zeer op prijs stelt. Ik buig mijzelf voor de zielen van de martelaren die deze operatie ten uitvoer legden.”

De Golf-oorlog

Meer dan drie jaar lang woedt er nu al een bloedige oorlog tussen Iran en Irak. In deze worsteling wordt Iran door Syrië gesteund, terwijl Frankrijk Iraks voornaamste Westerse bondgenoot en wapenleverancier is. Het feit dat het de Franse commandopost was die in oktober werd vernield, en niet
(Zie verder pagina 23)

Het conflict tussen Iran en Irak is reeds in zijn vierde jaar. Irakese gevangenen (uiterst links) worden gedwongen tot een „rehabilitatie” in de idealen van Ayatollah Khomeini's revolutie. De kleinere golfstaten vrezen agressie van Iran als het mocht winnen.

KALARI — SYGMA

BUREAU — SYGMA

De straat is hun thuis

Hun kleren zijn gescheurd en vuil. Hun bed is een stuk karton, of een plaats waar zij zich kunnen verschuilen voor de speurtochten van de politie. Zij zoeken elkaar op voor warmte en bescherming.

Zij moeten een harde strijd leveren

jongeren in de steden van Latijns-Amerika. Sommigen van hen zijn pas vijf jaar oud. De meesten zijn jongens, maar af en toe voegen zich ook meisjes bij hen. De meesten van deze meisjes worden prostituee of functioneren als boodschappenmeisje om in leven te blijven.

Zij zijn allemaal in zekere mate in de steek gelaten door familieleden die niet in staat of niet bereid waren voor hen te zorgen. De meesten kennen geen geregeld gezinsleven meer en hebben slechts incidenteel contact met hun ouders. Sommigen zijn door hun ouders geslagen of mishandeld en zijn daarom weggegaan.

Deze duizenden verlaten kinderen in Latijns-Amerika staan niet alleen. Hun tragische geschiedenis herhaalt zich in vele door armoede en economische depressies overmande steden in Afrika en delen van Azië.

De opzienbarende toename van het

king. Deze bevolkingstrek heeft slechts tot gevolg gehad dat er in de stedelijke gebieden een grote opeenhoping van arme plattelanders ontstond.

In sommige streken zijn de mensen er door plaatselijk politiek geweld toe gedwongen naar de stad te verhuizen en daar te blijven.

Armoede en onverantwoordelijkheid

Het is kenmerkend voor de ouders van verlaten kinderen in Latijns-Amerika dat zij bijna geen onderwijs of opleiding hebben ontvangen. Hun inkomen is zelfs niet voldoende om te voorzien in de allereerste levensbehoeften van een kind — dus wordt het op straat gezet om voor zichzelf te zorgen.

In een groot aantal van deze gezinnen heeft de natuurlijke vader zijn gezin verlaten en heeft een andere man zijn plaats ingenomen. Maar vaak is de nieuwe stiefvader niet in staat de

rol op zich te nemen die de werkelijke vader weigerde te vervullen. De sfeer in het gezin onttaardt in tegenstrijdige relaties. Als de huiselijke twisten tenslotte onverdraaglijk worden, moet de moeder kiezen tussen de kinderen en de stiefvader, die voor een deel in het onderhoud voorziet. Dan moeten bepaalde kinderen vertrekken.

De alternatieven voor een arme, alleenstaande moeder zijn zelfs nog onaangener: als zij moet gaan werken, is zij misschien gedwongen een aantal van haar kinderen gedeeltelijk of totaal op straat te zetten; maar als zij niet werkt, kunnen zij noch haar kinderen in leven blijven.

Er zijn in de Latijns-Amerikaanse landen verschillende programma's opgezet om een aantal straatkinderen

een tehuis te geven, regelmatige maaltijden, van tijd tot tijd schone kleren en, wanneer daar behoefte aan is, een luisterend oor. Sommige programma's voorzien in onderwijs en een opleiding. Maar deze programma's bereiken slechts een relatief klein aantal verlaten kinderen.

Daarom worden sommige kinderen
(Zie verder pagina 25)

In veel Latijns-Amerikaanse steden leveren jonge kinderen, van wie sommigen zijn verlaten, anderen door economische of andere problemen van huis zijn verdreven, strijd om te overleven.

om in leven te blijven — door laagbetaald werk te doen, te fungeren als boodschappenjongen of te bedelen of stelen. Hun vrije tijd brengen zij door met vechten, met roken, met het uithalen van bravourestukjes en met gokken. Zij zijn verschoppelingen en worden vaak beschouwd als misdadigers.

Wie zijn zij? Zij zijn de dakloze

aantal verlaten en verwaarloosde kinderen in de steden van sommige ontwikkelingslanden (en zelfs in sommige ontwikkelde landen) is grotendeels veroorzaakt door de enorme bevolkingsexplosie en de trek van het platteland naar de stad van de laatste tientallen jaren. De industrialisatie heeft geen gelijke tred gehouden met deze snelle verschuiving in de bevol-

WAT IS DE MENS?

Herbert W. Armstrong

Hoe kan men bewijzen wat er met de mens gebeurt bij zijn dood? Is het eeuwige leven inherent in de mens aanwezig? In dit artikel vindt u de echte waarheid over de zogenaamde „onsterfelijke ziel”-doctrine.

De mens weet wat andere dingen zijn — de dingen om hem heen — maar hij weet slechts weinig over zichzelf.

Vrijwel niemand weet wat de mens is! Kennelijk houdt de mens zich bezig met het bestuderen van alles behalve zichzelf. En dus vinden wij in de wereld van vandaag verschillende, elkaar tegensprekende geloofsopvattingen die het resultaat zijn van het feilbare menselijk denken.

De veelgehoorde veronderstelling

De heidenen uit de Oudheid leerden (en dit is nog vele eeuwen lang gesteld) dat de mens een geestelijk wezen is — dat hij een uit geest bestaande „onsterfelijke ziel” is. De heidenen leerden verder dat deze onsterfelijke ziel in een soort vleselijke behuizing woont — dat het menselijk lichaam niet meer is dan een huis waarin wij wonen, een mantel waarin wij ons tijdelijk hullen — en dat de echte mens niet het lichaam is, maar een onsterfelijke, onzichtbare ziel — en wel een ziel die denkt en weet, hoort en ziet, en die voor altijd *bewust* zal verderleven.

Volgens deze theorie verlaat de ziel bij de dood het lichaam en gaat naar een hemel, of een hel, of een vagevuur, of naar de „eeuwige jachtvelden”. Anderen geloven in de theorie van de transmigratie van de ziel; dat men na zijn dood misschien terugkeert als een vlinder, een mug of een vlieg, of misschien als iets uit het plantenrijk.

Het blijkt dat de ene godsdienst dit gelooft en een andere godsdienst weer iets heel anders. Zelfs in de Westerse wereld die het christendom belijdt, gelooft het ene kerkgenootschap in het ene, terwijl een andere sekte aan iets heel anders vasthoudt.

Kan een van die godsdiensten gelijk hebben, aangezien het allemaal combinaties zijn van verschillende opvattingen die steeds op een andere wijze aan elkaar geregen zijn?

Tenzij er een Almachtige Schepper God bestaat en een goddelijke Openbaring van die God waarin de zuivere waarheid wordt onthuld, is er geen enkele basis voor enigerlei kennis of geloof inzake het wezen van de mens.

Tenzij u gelooft wat er in de Bijbel staat, is er geen enkele betrouwbare bron voor het geloof. Het is dus de Bijbel of niets.

En de Bijbel onthult *niets* over een „onsterfelijke ziel” die huist in een lichaam van vlees en bloed, al hebben velen getracht iets dergelijks in de Bijbel te lezen.

Wat is dan de waarheid in deze kwestie?

De wetenschap openbaart een deel van het geheim

Laten wij eerst de bewijzen van de wetenschap eens bekijken en dan de waarheid van de Bijbel.

De wetenschap houdt zich bezig met de stoffelijke wereld, louter en alleen met tastbare zaken. De wetenschap kent geen leven buiten de materie. Geen enkele natuurwetenschapper van naam gelooft dat het leven in planten en dieren een aparte eenheid vormt die los van of buiten het stoffelijk wezen van een bloem, een plant of een dier kan bestaan. De wetenschap heeft aangetoond dat alle levende materie *alleen* voortkomt uit al levende materie. De wet van de biogenese toont aan dat leven alleen uit leven voortkomt. Als het leven ophoudt te bestaan, is er nog slechts dode materie over. Niets is duidelijker aangetoond door de wetenschap dan dat het absoluut onmogelijk is dat bij een opstanding leven ontstaat door

krachten die schuilen in dode materie.

Verder is er het voortplantingsproces — de voortplanting van planten, dieren en mensen. Maar er is geen enkele manier om het leven van een afzonderlijk individu te verlengen. Niets binnen het individu kan het leven terugbrengen na de dood. Er bestaat geen enkele vorm van opstanding van het leven in welke vorm dan ook in planten, dieren of mensen. Alle levende materie is dus stoffelijke materie met een tijdelijk bestaan. Vlees en bloed zijn materie en de mens is van vlees en bloed.

Hoe staat het dan met de doctrine van de onsterfelijkheid van de ziel? De wetenschap heeft nog *nooit* een ziel gevonden in een mens.

Er is geen enkele manier waarop de wetenschap het niet-fysieke kan waarnemen. Er bestaat geen enkel wetenschappelijk bewijs voor het bestaan van een „onsterfelijke ziel” die het lichaam bij de dood verlaat — dat wil zeggen, iets dat buiten het menselijk lichaam kan denken, zien, horen, proeven, ruiken en redeneren.

Laten wij nu eens kijken wat hierover in de Bijbel wordt gezegd.

Wat de Bijbel openbaart

De Bijbel citeert Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van de Levende God, die onder diens inspiratie zegt: „Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest.” Jezus heeft gezegd dat de mens geboren is uit vlees. Daaruit bestaat de mens dus. En verder heeft Hij gezegd: „Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan” (Joh. 3:6, 5).

Jezus onderwees dat de mens het gezin — het Koninkrijk — van God *kan binnengaan*, maar dat hij daarvoor opnieuw geboren moet worden. Hij is eenmaal geboren en nu is hij vlees. Maar hij moet nogmaals worden geboren als geestelijk wezen — uit God. Dan *zal hij geest worden!*

Dat is wat Jezus heeft gezegd in Johannes 3:6-8. De mens is vlees, *geen* geest. De mens is geen geestelijke eenheid, maar een wezen van vlees en bloed.

In Genesis 3:19 sprak God tot Adam: „Want stof zijt *gij*”. Hij zei dit tot de mens, en vervolgde: „In het zweet uws aanschijns zult *gij* brood eten, totdat *gij* tot de aardbodem wederkeert, omdat *gij* daaruit genomen zijt.” Hier is niet alleen sprake van het lichaam

van de mens. God had gezegd: „Want stof zijt *gij* en tot stof zult *gij* wederkeren.” Die *gij* was de bewuste mens tot wie Hij sprak.

De mens is een ziel

In Genesis 2:7 lezen wij het volgende: „Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem”. Waarvan was de mens gemaakt? De mens was gevormd van „stof uit de aardbodem” — en *niet* uit geest.

Vervolgens „blies [God] de levensadem in zijn neus; also werd de mens tot een levend wezen [een levende ziel, *Statenvert.*]” Er staat *niet* dat God de mens van een „onsterfelijke ziel” voorzag. God blies hem de levensadem in — dat wil zeggen, lucht of wind — waarop de mens een levende ziel werd. De mens *is* dus een ziel en er is dus geen sprake van dat hij een ziel *heeft*.

In Psalm 146:3-4 staat: „Vertrouwt niet op edelen, op een mensenkind, bij wie geen heil is; gaat *zijn adem* uit, dan keert hij weder tot zijn aarde.” Merk op dat er niet gewoon staat „zijn lichaam”. Er is sprake van dat *hij* terugkeert tot de aarde — „te dien dage vergaan zijn plannen.” Hij houdt op te denken. Zijn gedachten sterven.

Wat God de mens bij de schepping heeft gegeven, is de adem. God blies hem de levensadem in. Maar deze adem *verlaat hem* bij zijn dood. Stof is hij, en tot stof keert hij weder.

Bekijk nu Psalm 104:29 eens: „Verbergt Gij uw aangezicht, zij worden verdelgd, neemt Gij hun adem weg, zij sterven en keren weder tot hun stof.” De adem is dus wat God heeft gegeven. God neemt de adem weg wanneer de mens sterft. Hij keert dan terug tot stof, en wordt dus weer gewoon stof.

Lees nu Prediker 3:19: „Want het lot der mensenkinderen is gelijk het lot der dieren [God spreekt over mens en dier], ja, eenzelfde lot treft hen: gelijk dezen sterven, zo sterven genen, en allen hebben enerlei adem”. De levensadem in de neus van dieren is dezelfde als de adem in de neus van elk menselijk wezen.

Het vervolg van deze passage luidt: „waarbij de mens niets voor heeft boven de dieren; want alles is ijdelheid, alles gaat naar één plaats [zowel de mens als het dier], alles is geworden uit stof, en alles keert weder tot stof.” Dit geldt zowel voor de mens als voor het dier.

De Bijbel *weerlegt* het idee van onsterfelijkheid van de ziel absoluut. Wat God bij de geboorte geeft, is de levensadem. Hij blaast de levensadem in de neus van zowel mens als dier. Deze levensadem verdwijnt wanneer zij sterven. Dan keren zij terug tot stof.

Wat is het leven van de mens?

Het leven van de sterfelijke mens is in zijn levensadem. Maar wat is de functie van de adem?

Om te beginnen komt de adem in de longen. Tegelijkertijd stroomt het bloed door de longen naar het hart terug en wordt vervolgens door de slagaders en aders gepompt. De zuurstof uit de lucht komt in het bloed, waar het energie wordt die het lichaam gaande houdt. Hierdoor krijgt de mens levensenergie.

Het leven zetelt in het bloed en het bloed heeft de levensadem nodig om actief en in leven te blijven.

In Genesis 9:4 lezen wij: „Alleen vlees met zijn ziel, zijn bloed, zult *gij* niet eten.” De mens bestaat uit vlees en bloed. Zijn leven is in het bloed — dat van zuurstof wordt voorzien door de levensadem, *niet* door een onsterfelijke ziel.

Wie is onsterfelijk?

Veel mensen verdraaien de bijbelpassages over de dood en zeggen dat die alleen op het lichaam betrekking hebben, waarbij zij zich vastklampen aan hun valse idee van een „onsterfelijke ziel”. De woorden „onsterfelijke ziel” zijn in de Bijbel niet te vinden. De woorden „onsterfelijk” of „onvergankelijk” en „onsterfelijkheid” of „onvergankelijkheid” komen slechts enkele malen in de Bijbel voor. Om te beginnen is dat in 1 Timotheüs 1:17, waar Christus wordt aangeduid als de Koning die onvergankelijk is gemaakt, en die nu God is.

In 1 Timotheüs 6:16 staat dat God onsterfelijkheid bezit en de mens niet. In 2 Timotheüs 1:10 staat dat Christus door het evangelie onsterfelijkheid aan het licht heeft gebracht, zodat de mens dit kan verwerven door een opstanding. Wij lezen ook dat wij naar onsterfelijkheid moeten zoeken. En men hoeft niet te zoeken naar iets dat men al heeft. Onsterfelijkheid is iets dat wij niet van nature bezitten. Het is een geschenk van God! (Rom. 2:7.) Verder komt het begrip nog voor in 1 Korinthe 15:50-54. De rechtvaardig

(Zie verder pagina 25)

Laat het leven niet aan u voorbijgaan!

Ronald D. Kelly

Worden wij halverwege ons leven werkelijk met een crisis geconfronteerd, of verbeelden wij ons dat maar? Velen zien die kritieke middelbare levensfase met angst en bezorgdheid tegemoet. De hier volgende beschouwing kan u helpen de herfst van uw leven te begrijpen.

In ieders leven breekt het moment van de waarheid aan.

Op zekere dag realiseert u zich dat uw leven zich achter u uitstrekt — niet voor u. Of dat uw belangrijkste prestaties in het verleden liggen. Of dat u nooit president-directeur van de zaak zult worden. Of dat u nooit tot de welgestelden zult behoren.

Crisis.

Uw leven schijnt op een belangrijk kruispunt te zijn aangeland. Een deel van u reageert: blijf voortploeteren naar de toekomst. Blijf kalm en evenwichtig.

De andere kant van u snakt er naar iets nieuws te beginnen, iets heel anders. Laat de gemakken en de veilige beschutting van uw baan varen en richt een eigen firma op. Bewijs de wereld dat u nog niet rijp bent de wei in gestuurd te worden — dat u al die energieke jonge strevers in het bedrijfsleven gemakkelijk de baas kan.

Bent u een man, dan denkt u er misschien zelfs over uw vrouw te verlaten en helemaal opnieuw te beginnen met iemand die half zo oud is als u. Bewijs dat u nog altijd over sex appeal, levenslust en viriliteit beschikt.

Koop een Porsche 944 om te voldoen aan uw fantasie-imago van sportieve bezitter van een raspaardje op wielen. Ga jeans dragen. Leer het laatste

tiener-jargon. Laat uw haar aangroeien tot een korte paardestaart.

Maar op een dag staat u voor de spiegel en wordt u aangestaard door een licht grijzend, licht kalend, lichtelijk te zwaar persoon die nauwelijks lijkt op het beeld dat u van uzelf hebt.

Crisis.

Amper over de schrik heen, hoort u dat een van uw oude schoolkameraden zojuist is overleden aan een hartaanval terwijl hij de sneeuw van zijn garageoprit stond weg te scheppen. En hij was nog maar 43. Precies uw leeftijd. En u beseft dat u uzelf niet voldoende in conditie hebt gehouden.

Crisis.

Opeens wordt u geconfronteerd met de „kritieke jaren”. Wat kunt u doen om ze aan te kunnen?

Dit is zonder twijfel een onderwerp waar veel over wordt gesproken. Speciaal door hen die de middelbare leeftijd hebben bereikt of weldra zullen bereiken.

Omschrijving van het probleem

Het eerste wat ons staat te doen is een definitie op te stellen: wat bedoelt u nu precies met die kritieke jaren. Sommige auteurs gaan er vanuit dat iedereen er mee te kampen krijgt. Wanneer men boven de 40 of boven de 50 komt, komt men vast en zeker voor een crisis te staan, beweren zij.

Maar ook ontdekte ik dat andere onderzoekers helemaal niet geloven dat er zo iets als een crisis op de helft van het leven bestaat. „Het bestaat alleen maar in de fantasie, de macht van de

suggestie”, schrijven zij.

Weer anderen kwamen met „bewijzen” dat zo’n crisis voornamelijk biologisch van aard is. En dat ook mannen chemische of hormonale veranderingen meemaken, net als vrouwen die door de menopauze gaan.

Opeens worden wij met nieuwe termen geconfronteerd.

„Menopauze” is bij de meeste mensen welbekend. Bijna iedereen heeft weet van een door God ingebouwde hormonale verandering waardoor vrouwen van een bepaalde leeftijd niet langer in staat zijn kinderen ter wereld te brengen.

Deze verandering in het leven treedt doorgaans tussen het 40e en het 50e levensjaar op. Manifesteert zij zich eenmaal, dan kan dat met een verscheidenheid aan symptomen gepaard gaan. Depressies, warme en koude opvliegingen en rillingen, gewichtstoename of -verlies, het zijn enkele van de veel voorkomende problemen die vaak met de vrouwelijke menopauze in verband worden gebracht.

Maar er zijn ook andere termen in zwang gekomen. Sommige schrijvers hebben het over de verschijnselen die zich bij mannen kunnen voordoen als „manlijke menopauze”. Andere onderzoekers hebben voor deze periode in het leven van een man de term „metapauze” bedacht (een term die is afgeleid van het griekse woord *meta*, dat vormverandering betekent).

Sommige schrijvers noemen dit tijdvak „het manlijk climacterium” — een tijd waarin de sexdrift afneemt.

Waar het op neer komt is dat veel mannen — hetzij in werkelijkheid dan wel in hun verbeelding — zo omtrent hun veertigste tot enkele jaren na hun vijftigste een periode meemaken die gekenmerkt wordt door twijfels, ontmoediging, verbijstering en soms door depressieve buien. Sommigen voelen zich dan gedrongen tot overhaaste handelingen zoals het opzeggen van een baan, het doen van onverantwoorde en extravagante uitgaven, het overwegen of zelfs het leggen van een buitenechtelijke relatie en allerlei andere handelingen die minder consequenties hebben.

Symptomen versus probleem

Hoe meer kennis, hoe groter de kans op lijden. Het is net als met een ziekte. Als er een lange, moeilijk uit te spreken naam aan vast wordt geplakt, klinkt het veel erger. „Type A Aziatische influenza” klinkt bijvoorbeeld veel onheilspellender dan „griep”.

En dan is er de macht van de

kantoor werd gepasseerd, maar ook schijnt hij van mening dat zijn seksuele verlangens de laatste tijd op een lager pitje beginnen te staan.

En als hij dan hoort dat andere mannen deze problemen het hoofd bieden door avances te maken naar een jonger meisje of dat die ouwe George nu door de stad scheurt in een rode sportwagen, komt hij makkelijk op de gedachte dat dat de manier is om de zaken aan te pakken.

Waar u vooral op moet letten is dat u in zo'n situatie geen tragische fouten maakt die uw gezin zouden kunnen verwoesten en u van uw vrienden isoleren, zodat u alleen en ontmoedigd begint aan wat de produktiefste jaren van uw leven zouden moeten zijn.

Enkele oorzaken

Natuurlijk is er een aantal werkelijke situaties waarmee men in deze middelbare jaren wordt geconfronteerd. Sommige van de angsten en realiteiten

gebeurtenis in het leven: „het lege-nest syndroom”.

Het gemiddelde Amerikaanse echtpaar trouwt halverwege de 20 en de 30, heeft twee kinderen, en loopt grote kans zo tegen zijn 50e alleen over te blijven. Het nest is leeg.

Maar is het wel leeg? Wij komen daar zo dadelijk op terug.

Niet lang nadat de kinderen het huis verlaten hebben, moeten veel paren het feit onder de ogen zien dat zij bejaarde ouders hebben die veel zorg zullen vergen. Die ouders zijn nu misschien de 70 gepasseerd. De AOW volstaat niet om in hun behoeften te voorzien. Grootvader is onlangs flink ziek geweest, en als hij sterft zal men oma in huis moeten nemen.

Dan zijn er die ambities van succes en geld, waarvan u zich realiseert dat u die nooit waar zult maken. U besluit een paar keer naar een andere baan om te zien, maar u komt tot de ontdekking dat de meeste firma's geen interesse hebben in iemand van bijna een halve eeuw oud.

Altijd loert de verleiding uw successen en dat wat u bereikt hebt in het leven, te vergelijken met anderen in uw omgeving, of met oude schoolkammeraden van 25 jaar geleden. Wanneer u dan tot de ontdekking komt dat zij intussen arts of advocaat of iets van dien aard zijn geworden, dan realiseert u zich tenslotte dat u het financieel nooit zo ver zult schoppen als zij.

En dan is er dat knagende probleem waar elk boek en elk tijdschriftartikel over de crisis van de middelbare leeftijd altijd op wijst: de achteruitgang van seksuele verlangens en van de gevoelens die u bij het andere geslacht opwekt. En naarmate de collega's op kantoor er meer over praten, beseft u om zo te zeggen door de macht van de suggestie dat u achterop begint te raken. En u vraagt zich af of u nog in staat bent de aandacht van een jongere vrouw te trekken.

Het ontsteltendste waarop ik stuitte toen ik bezig was materiaal voor dit artikel bijeen te brengen, was de volstrekte obsessie met sex die in de meeste artikelen en boeken over de beweerde crisis van de middelbare jaren de boventoon voert.

De adviezen variëren van „Maak u geen zorgen. Het is normaal dat u het wat kalmer aan gaat doen” tot „de beste manier om een eind te maken aan uw twijfels over uw seksuele vermogens is om een affaire te beginnen.”

Waar het op neer komt is dat veel mannen zo omtrent hun veertigste tot enkele jaren na hun vijftigste een periode meemaken die gekenmerkt wordt door twijfels, ontmoediging, verbijstering en soms door depressieve buien.

suggestie. Hoe meer een man leest over de middelbare leeftijd en over wat anderen doormaken, hoe meer hij denkt dat hij verondersteld wordt die symptomen te hebben. Hij begint er naar te zoeken.

Niet alleen ziet hij zijn grijzende haren en zijn terugwijkende haarlijn, en dat zijn middel nu om een broekmaat 36 in plaats van 34 vraagt, en dat hij bij de laatste promoties op

waarvoor velen kwamen te staan, hebben inderdaad tot de „crisis” halverwege het leven geleid. Laten wij eens wat van die veranderingen onder de loep nemen.

Een van de eerste gebeurtenissen die u tot het besef kunnen brengen dat u niet zo jong meer bent, is wanneer de kinderen groot zijn en het huis verlaten. Wij hebben zelfs een naam voor deze, in feite heel gewone

Goed, u bent nu bij de middelbare leeftijd aangeland, of u zult de komende jaren zo ver zijn. Wat kunt u doen om er goed doorheen te komen?

Bestrijding van het probleem

Laten wij in de eerste plaats niet teveel ingaan op de suggestie dat iedereen beslist halverwege zijn leven een crisis moet meemaken. Wij banen ons allemaal een weg door het leven. Wij doorstaan de tienertijd. Wij passeren de twintig. De meeste mensen trouwen en krijgen kinderen. Wij gaan een beroep uitoefenen. De jaren rollen in snel tempo voorbij.

Een manier om zo'n crisis te bestrijden is van te voren te weten wat u te wachten staat. Het zou geen schok voor u moeten zijn dat uw kinderen opgroeien, een studie gaan volgen of een loopbaan uitstippelen en willen trouwen. Zij verlaten het ouderlijk huis — net zoals u zelf hebt gedaan.

Veel echtparen die ik ken, hebben bijtijds plannen gemaakt voor die periode in hun leven, en er een heel plezierige tijd van gemaakt. U doet uw best de kinderen op te voeden en hen de juiste koers te doen inslaan. Maar zij moeten hun eigen leven leiden — en u hebt het uwe.

In dat geval is er geen leeg nest. In plaats daarvan is er een thuis waar man en vrouw kunnen nadenken over de vreugden van voorbije jaren — en waar zij zich kunnen verheugen op de vreugden van de nog komende jaren die zij samen zullen doorbrengen.

De eerste stap om deze jaren aan te kunnen is dus er zowel geestelijk als lichamelijk op voorbereid te zijn. Zeker is dat ze komen. Waarom zou u ze dan niet tot iets plezierigs maken.

Eigenlijk behoort elk levensstadium beter te zijn dan het voorafgaande.

Zo zou bijvoorbeeld een gelukkig getrouwd echtpaar nu in staat moeten zijn van de extra tijd te genieten die beiden voor elkaar hebben nu de kinderen het huis uit zijn.

En wat dan nog als u het seksueel een beetje kalmer aan gaat doen? De wereld stort er heus niet van in. Het leven, het huwelijk en de liefde betekenen heel wat meer dan veelvuldige seksuele betrekkingen. In werkelijkheid vindt een groot aantal echtparen de jaren nadat de vrouw de menopauze is gepasseerd zelfs seksueel meer bevredigend dan de eerdere jaren. Zonder vrees voor zwangerschap kan een vrouw

zich veel gemakkelijker geven. En zelfs wanneer men na zijn 50e, 60e of 70e wat minder vaak de liefde bedrijft dient de kwaliteit van de emoties, de gevoelens en de liefde te blijven toenemen.

En dat brengt mij op een tweede, en wellicht het allerbelangrijkste punt als u niet wilt dat die crisis van de middelbare leeftijd u eronder krijgt. Dat is dat u vasthoudt aan en stelsel van waarden en morele uitgangspunten die op Gods wet zijn gebaseerd.

Als u weet, en weet dat u weet, dat u het niet op een akkoordje moet, kan en wil gooien met Gods wet, dan zult u elke crisis die zich mocht voordoen het hoofd weten te bieden. U zult uw vrouw niet bedriegen. U vraagt u niet af of u nog aantrekkelijk bent voor de meisjes. U zult geen oogje hebben op de vrouw van uw buurman.

Dit deel van het probleem komt er eigenlijk alleen maar op neer welk systeem van waarden men hanteert en wat voor karakter men heeft.

boezem u te allen tijde vreugdedronken maken, wees bestendig verrukt over haar liefkozingsen" (Spr. 5:18-19). Wees trouw aan de vrouw van uw jeugd en word samen met haar oud.

De volgende stap is uw eigen capaciteiten te kennen en te weten wat uw sterke en uw zwakke punten zijn. Bijna iedereen wil graag geld hebben en de materiële dingen die men ermee kan kopen. Maar niet iedereen wordt adjunct-directeur of directeur van een grote onderneming.

Er is veel meer kans op een persoonlijke crisis als u niet het niveau accepteert waarop u uw beste prestaties levert. Misschien hebt u wel eens gehoord van het humoristische, maar juiste beginsel van het leiding geven zoals dat in de praktijk van het zakenleven tot uiting komt en zoals het werd waargenomen door dr. Lawrence Peter. Hij noemt zijn „wet" het „Peter Principe". Eenvoudig gesteld komt het hierop neer: „Op de maatschappelijke ladder heeft elke employé de neiging op

Het leven is te kort om terug te kijken . . . Waarom niet met werkelijkheidszin de toekomst tegemoet? Stel uzelf een paar doelen die u kunt bereiken — doelen op de korte en doelen op de lange termijn.

Wij worden tegenwoordig gebombardeed met de tolerante en goddeloze filosofie dat er geen absolute waarden bestaan — dat moraal en waarden van feitelijke situaties afhangen en dat vrije geslachtelijke omgang óók een wijze van leven is.

God zegt hoe wij dit probleem moeten bestrijden: „ . . . verheug u over de vrouw uwer jeugd: een lieflijke hinde, een bekoorlijke ree; laat haar

te klimmen tot zijn eigen niveau van incompetentie."

Wijs is diegene, die zijn maximale vermogen bereikt en die het gezonde verstand heeft om in te zien dat hij niet zal slagen als hij ook nog maar één sport hoger klimt.

Op die manier kan hij in zijn latere jaren profiteren van een weelde aan ervaring. En hij hoeft niet te lijden onder de geestelijke crisis van niet

bereikt te hebben wat hem toch niet toekwam: de hoogste baan in het bedrijf.

Dat brengt ons op nog een andere manier om u teweer te stellen tegen de „kritieke jaren”. Realiseer u dat u op de leeftijd van 40 of 50 jaar nog een kwart eeuw van bijzonder productieve jaren voor de boeg hebt. U bent er nog niet aan toe de wei in gestuurd te worden, alleen maar omdat u de

een of andere vooraf vastgestelde leeftijd bereikt hebt waarop het leven voor meer dan de helft achter u ligt.

U hoeft zich helemaal niet druk te maken over die briljante jonge stafmedewerker die bezig is u in snel tempo voorbij te streven. Misschien is hij werkelijk briljant. Misschien is zijn inbreng in de onderneming inderdaad groter dan de uwe. En wat dan nog?

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 1)

met meer geweld, vernietiging en doden dan er ooit is geweest of ooit zal komen! Jeremia heeft deze tijd voorspeld (Jer. 30). Hij noemde de volken die het meest zullen worden getroffen. Dat zullen de volken zijn die God naar Jakob — of Israël — liet noemen, de volken die afstammen van de twee zonen van Jozef. En dat zijn de volken van de Verenigde Staten, Canada, Groot-Brittannië, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika.

Ezechiël voorspelde deze tijd (hoofdstuk 5:12 en 6:6). Mozes beschreef haar (Deut. 28, i.h.b. vers 20-24, 32-34 en 49-50; verder Lev.

26, vooral vers 16-20). Al deze voorspellingen beginnen al uit te komen. Reeds is onze „trotse macht” (Lev. 26:19) gebroken. Engeland, vroeger de grootste wereldmacht, is nu vervallen tot een tweederangs natie. En in Vietnam werd de trotse macht van Amerika gebroken.

De Grote Verdrukking zal vooral de Verenigde Staten en de Britse volken treffen! De ontwikkelingen die daartoe zullen leiden, smeulen nu ondergronds en verlopen steeds sneller. Totdat plotseling de WERELD IN BRAND zal staan in een nucleaire Derde Wereldoorlog.

Maar laat ik u zeggen dat ik niet verwacht erdoor te worden getroffen. En ook u hoeft niet tot de vele

U hebt uw vrouw, uw volwassen kinderen, uw bejaarde ouders, en ze houden allemaal van u. U hebt nog heel wat jaren voor de boeg om uzelf nuttig te maken. Het wordt tijd een „jonge grootvader” te zijn. Laat uw kleinkinderen op uw knie dansen. Ga met hen vissen, trektochten maken of schaatsen.

Dan kunt u zich in de discussies over (Zie verder pagina 29)

miljoenen slachtoffers te behoren.

Jezus Christus heeft ons gewaarschuwd (Matth. 24, Markus 13, Lukas 21). En toen Hij zei: „WAAKT te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ONTKOMEN AAN ALLES wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen” (Lukas 21:36), BELOOFDE Hij u en mij goddelijke bescherming tegen de dingen die Hij beschreef — als wij tenminste letten op de wereldgebeurtenissen zoals zij zijn voorspeld, en gehoorzaam zijn en voortdurend door gebed in contact met God blijven.

Er bestaat nog een andere belofte van wonderbaarlijke bescherming tegen deze Grote Verdrukking. Die staat beschreven in het derde hoofdstuk van Openbaring. Vanaf vers zeven wordt beschreven hoe de levende Christus EEN DEUR ZAL OPENEN waardoor zijn Evangelie de gehele wereld kan bereiken als getuigenis en waarschuwing. Dat is het Werk dat wordt verricht door het radio- en tv-programma *The World Tomorrow* en het tijdschrift *De Echte Waarheid* en aanverwante literatuur. In vers 10 staat Christus' BELOFTE dat Hij ons — omdat wij AAN ZIJN WOORD trouw zijn gebleven — zal bewaren voor „de ure der verzoeking”. De correcte vertaling van het oorspronkelijke Grieks is „beproeving” of „Grote Verdrukking”.

Deze gebeurtenissen zijn REALITEIT!

Deze wereld is hard op weg naar de grote ramp die het HOOGTEPUNT van de wereldproblemen zal vormen. Misdaad, geweld, anarchie en minachting voor autoriteit nemen ZEER SNEL toe!

God helpe ons deze waarschuwing niet in de wind te slaan.

Neem haar ter harte en lees in Psalm 91 ook de belofte voor BESCHERMING, niet alleen ten tijde van de Grote Verdrukking, maar ook tijdens de PLAGEN van de Dag des Heren die zullen volgen. □

Iets gratis om uw financiële zorgen te beëindigen

De voortdurende inflatie, hoge rentestanden en stijgende prijzen zorgen meestal dat hoopvolle verwachtingen voor de toekomst tanen. Een huis kopen? Kinderen laten studeren? Met pensioen in betrekkelijke welvaart? Vele mensen worstelen om de rente te kunnen betalen en eten te kunnen kopen! Indien u meer wilt weten over een methode om in uw financiële aangelegenheden voorspoed te brengen, schrijf ons dan om een exemplaar van ons gratis boekje *Het einde van uw financiële zorgen*. Het bevat waardevolle adviezen.

Het einde van uw
FINANCIËLE
ZORGEN

Binnen de komende vijf à twintig jaar zullen ontzagwekkende veranderingen plaatsvinden in onze samenleving en in ons dagelijks leven.

Geleerden zien de meeste van deze veranderingen niet aankomen. Managers en beleidsbepalers van regeringen hebben geen enkel besef van de uitwerking ervan op ons dagelijks leven.

U dient echter op de hoogte te zijn. En u moet handelend optreden — nu er nog tijd is.

Stilte voor de storm

Vandaag de dag gaan veel oudere mensen er nog steeds van uit dat alles zal blijven zoals het altijd is geweest. Zij weten dat daarbij strubelingen optreden. Velen herinneren zich nog de Tweede Wereldoorlog, Korea, Vietnam en andere grote oorlogen. Maar wij zijn ze te boven gekomen en gewoon verdergegaan.

Toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak was ik een jongeman, en ik weet nog hoe wij zongen: „We hebben het al een keer gedaan en we kunnen het nog een keer!” Het kwam geen moment bij ons op dat er ingrijpende veranderingen zouden plaatsvinden en dat de dingen nooit meer helemaal zouden worden zoals ze waren. Ofschoon na de Tweede Wereldoorlog gestrande huwelijken, buitenechtelijk geslachtsverkeer, misdaad en geweld toenamen in de meeste Westerse landen, leek dat niet al te opmerkelijk. Alles was weer hetzelfde — misschien alleen wat slechter.

De meeste mensen zullen maar moeilijk kunnen begrijpen dat zich nu op dit moment echter zulke reusachtige veranderingen voltrekken dat NIETS ooit meer hetzelfde zal zijn. Wij leven nu in een vrij kalme periode vóór een zich ontwikkelende storm op nationaal en internationaal gebied.

Op het moment dat ik dit schrijf

kunnen diverse internationale tijdbommen elk moment ontploffen. De oorlog tussen Iran en Irak, die een mogelijk Amerikaans en Russisch ingrijpen — alsmede een nieuwe oliecrisis — kan uitlokken. Plaatsing van kernraketten in Europa. Polen. Het conflict op Cyprus. De gespannen situatie in Korea. De Libanese crisis die gemakke-

langzamerhand geaccepteerd als een alternatieve levenswijze die geen geestelijke en fysieke repercussies tot gevolg heeft. In Californië heeft het Hof van Beroep onlangs bepaald dat de padvinderij homoseksuelen niet langer het lidmaatschap mag ontzeggen. Een aantal grote „gerespecteerde” kerken overweegt nu serieus om ook verklaarde homoseksuelen tot priester te wijden!

Een tragedie? Natuurlijk, als men bekijkt wat de Bijbel hier onomwonden en ondubbelzinnig over zegt. Maar hoeveel theologen doen dat nog?

Dat zou de zaak te gemakkelijk maken.

Als men dat deed, zouden sommigen zelfs het idee kunnen krijgen dat diefstal, liegen, ontucht, overspel en homosexualiteit ZONDEN waren die verafschuld en diep berouwd zouden moeten worden! En dat zou voor de meeste mensen nogal gênant zijn.

Wat de natuurkrachten aangaat, zijn voor de Westerse wereld grote droogten, hongersnoden en epidemieën voorspeld zoals wij nog nooit eerder hebben meegemaakt.

De Amerikaanse dollar en het Britse pond zullen uiteindelijk worden vervangen als belangrijkste valuta's van het internationale handelsverkeer. Vervolgens zal op de basis die door de Europese Gemeenschap is gelegd, snel een bondgenootschap van Europese landen ontstaan dat niet alleen al gauw een grote economische, maar ook een politieke, religieuze en militaire invloed zal uitoefenen op de wereld.

De macht van deze laatste herleving van het Romeinse

Rijk zal zowel het Westerse als het door Rusland beheerste bondgenootschap op zijn grondvesten doen schudden en rechtstreeks leiden tot de meest traumatische en wereldschokkende gebeurtenissen die de mensheid ooit heeft meegemaakt.

Hoe weten wij dit alles?

Voordat wij verdergaan, moeten wij eerst de vraag beantwoorden die nu

Wat de toekomst voor ons in petto heeft

Roderick C. Meredith

Er bestaat een bron die een waar begrip geeft van de wereldgebeurtenissen die ons te wachten staan.

lijk tot een grootschalige oorlog in het Midden-Oosten kan leiden.

In de Westerse wereld wordt op dit moment de basis gelegd voor een enorme sociale onrust zoals wij nog nooit hebben meegemaakt — met de daaruit voortvloeiende algemene verraaging en chaos.

In Amerika worden nu homoseksuelen in dienst genomen bij het onderwijs en de politie. Homosexualiteit wordt

misschien bij veel nieuwere lezers is opgekomen: Hoe weten wij dat al deze dingen zullen gebeuren? Hoe kunnen wij zelfs zeggen dat wij het WETEN? Geen enkele menselijke mening is ook maar iets waard als het gaat over de uiteindelijke toekomst van de mensheid of elementaire vraagstukken als: waarom zijn we hier en wat is het doel van het leven.

Er bestaat echter een onfeilbare bron van kennis en begrip met betrekking tot zulke zaken. Wanneer deze bron eerlijk en correct wordt begrepen, onthult zij nauwkeurig het globale verloop van de menselijke geschiedenis en de uiteindelijke uitkomst.

De grote Schepper werkt hier beneden een plan uit. Hij grijpt in wanneer Hij dat verkiest in de zaken van mensen en volken. Vele duizenden van onze lezers hebben aangetoond dat de Bijbel de door de Schepper geïnspireerde openbaring van wezenlijke kennis is. Wij hebben het woord van God en de weg van God beproefd en ontdekt dat deze het goede tot stand brengen.

Het is belangrijk om te beseffen dat bijna een derde van de Bijbel uit profetieën bestaat! En toch is dit het meest veronachtzaamde deel van Gods openbaring aan de mens. De apostel Petrus heeft geschreven: „En wij achten *het profetische woord* daarom des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven . . .” (2 Petr. 1:19). Jezus Christus heeft gezegd: „Niet alleen van brood zal de mens leven” (Lukas 4:4).

Bij de voorspellingen van de hierboven beschreven gebeurtenissen heeft Jezus verklaard: „Dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat alles geschiedt. De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan” (Lukas 21:32-33).

Wanneer wij dus in De ECHTE WAARHEID schrijven, is dat met een diep gevoel van eerbied en met het besef dat wij de geïnspireerde boodschap van Gods geschreven woord oprecht en getrouw moeten weergeven. En wij moeten onverschrokken en getrouw bekendheid geven aan de waarschuwingen uit de Bijbel die ons leven in de komende jaren zo diep zullen beïnvloeden.

Want de door God geopenbaarde profetieën zullen uitkomen, ongeacht wat wij denken of vinden. Wij kunnen er dus maar beter bij onze toekomstplannen rekening mee houden.

Wat Jezus heeft geprofeteerd

In zijn profetie op de Olijfberg werd Jezus gevraagd te vertellen welke gebeurtenissen zouden voorafgaan aan zijn tweede komst en de voleinding van de wereld (Matth. 24:3).

Hij antwoordde dat er in de loop der eeuwen vele valse leiders zouden komen, en oorlogen, en uiteindelijk — tijdens de crisis aan het einde van de wereldbeschaving — wereldoorlogen, grote hongersnoden, epidemieën en aardbevingen (vers 4-7). Vervolgens waarschuwde Jezus voor een grote religieuze vervolging (vers 9-10) en Hij beschreef een tijd waarin de „wetsverachting toeneemt” — een tijd van WETTELOOSHEID en chaos. En toch zei Hij ook dat het nieuws van het toekomstige koninkrijk of regering van God in de gehele wereld bekendgemaakt zou worden „tot een getuigenis voor alle volken” (vers 14).

In Lukas' beschrijving van dezelfde profetie (Lukas 21) zegt Jezus: „Want dit zijn de *dagen van vergelding*, waarin ALLES wat geschreven is, in vervulling gaat” (vers 22). Als men deze uitspraak uit zijn context licht, heeft zij misschien geen duidelijke betekenis. Maar als men Gods profetieën eerlijk bekijkt om te zien welke volken God van plan is in de laatste dagen te straffen en *waarom*, dan wordt het beeld duidelijk.

Het evangelie van Lukas vervolgt: „Want er zal grote nood zijn over het land en toorn over *dit volk*” (vers 23). Hier wordt over een bepaald volk gesproken, maar over welk volk? Velen nemen aan dat dit alleen een profetie was voor de eerste eeuw en voor het Joodse volk onder de Romeinen.

Wat Jeremia's profetie openbaart

De profeet Jeremia schreef meer dan honderd jaar nadat de oude noordelijke tien stammen van het Huis Israël gevangen waren genomen en uit het oog van de wereld waren verdwenen. Niettemin voorspelde hij een toekomstige straf die hun nakomelingen en de Joden zou treffen (Jer. 30:4).

Veel mensen realiseren zich nog niet dat de naam van de aartsvader Jakob in Israël werd veranderd. De term Jakob wordt evenwel vaak gebruikt voor zijn nakomelingen. En het is ook van belang om te beseffen dat God over twee volken spreekt wanneer Hij zijn profetie uitspreekt

over Israël en Juda. Hij spreekt niet *alleen* over de Joden!

Terug naar Jeremia 30. In vers 7 beschrijft God een tijd van grote angst die binnenkort over onze volken zal komen: „Wee, want groot is die dag, zonder weerga; een tijd van benauwdheid is het voor Jakob” (vers 7).

Hier is duidelijk sprake van dezelfde periode waarover Jezus in zijn profetie sprak. Want er kunnen niet twee moeilijke perioden „zonder weerga” zijn. Jezus verklaart in zijn profetie over de komende crisis: „Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal” (Matth. 24:21).

Deze verdrukking zal dus over Jakobs nakomelingen komen — over ons in de Westerse wereld — die hebben gedeeld in de beloften van nationale grootheid en zegeningen voor Jakobs nakomelingen, maar die NAGELATEN hebben God te eren in de verantwoordelijkheden die Hij gegeven heeft! Jeremia 30 vervolgt: „Op die dag zal het gebeuren, luidt het woord van de Here der heerscharen, dat Ik het juk van hun hals zal verbreken . . .” (vers 8). Er wordt een afschrikwekkend juk van slavernij voorspeld voor onze volken *tenzij wij oprecht berouw tonen en ons tot God wenden!*

Nadat wij uit deze nationale onderdrukking zijn bevrijd door de terugkerende Messias, zullen onze volken, samen met de Joden, „de Here, hun God, dienen en David, hun koning, die Ik hun verwekken zal” (vers 9). Dit is de tijd van de *wederopstanding!* Koning David zal opnieuw REGEREN over de herenigde volken van Israël en Juda (zie Ezechiël 37:16-24). Wat een opmerkelijke veranderingen zullen er dan plaatsvinden!

In Jeremia 3:18 beschrijft God de tijd *na* de terugkeer van Jezus Christus, de Messias: „In die dagen zal het huis van Juda naar het huis van Israël gaan [op dit moment nog twee APARTE volken], en zij zullen tezamen uit het Noorderland komen naar het land dat Ik aan uw vaders ten erfdeel gegeven heb.”

Bijna alle profetieën over Israël EN Juda ten tijde van de terugkeer van Christus beschrijven deze volken in een staat van slavernij waaruit de Messias hen zal bevrijden, waarna Hij hen zal *verenigen* en hen ZIJN WEG zal tonen, die zij hebben verlaten! (Zie Hosea 1:11; Zach. 8:13; 10:6-9, enz.)

Een fundamentele profetie

Maar wat valt er te zeggen over de gebeurtenissen van de komende jaren, die zullen leiden tot de crisis aan het einde van onze wereldbeschaving?

In Leviticus 26 en het bijbehorende hoofdstuk, Deuteronomium 28, staat een weinig begrepen maar fundamentele profetie die tal van details geeft. Deze profetieën richten zich tot de nakomelingen van de aartsvader — alle twaalf stammen van het Huis Israël. Zij beschrijven in detail wat God zijn volk zal aandoen wanneer het zich van Hem afwendt en zijn weg verlaat.

In Leviticus 26:3-12 verkondigt God de zegeningen die ons ten deel zullen vallen als onze volken zich oprecht tot Hem keren, zich aan zijn geboden houden en Hem met heel ons hart dienen. Daarna zegt God in vers 14 en 16 tot ons: „Maar indien gij naar Mij niet luistert en al deze geboden niet doet... dan zal Ik ook aldus met u doen en met verschrikking u bezoeken: tering en koorts, die de ogen verteren en het leven doen verkwijnen; dan zult gij tevergeefs uw zaad zaaien, want uw vijanden zullen het eten.”

Deze tijd van nationale crisis begon voor Engeland, Amerika en een groot deel van West-Europa met de Eerste Wereldoorlog van 1914-1918. Tijdens en na deze oorlog eisten afschuwelijke griepepidemieën en soortgelijke virusziekten miljoenen slachtoffers bovenop de oorlogsslachtoffers.

In de Eerste en Tweede Wereldoorlog zaaiden de boeren in Frankrijk, België, Nederland en Noorwegen hun zaad tevergeefs. Want de bezettingstroepen vernielden de oogst of namen deze in beslag. „Gij [zult] voor uw vijanden geslagen... worden” (vers 17).

De miljoenen gedode soldaten uit beide oorlogen vormen een stil bewijs van het feit dat God de volken ging straffen die Hij van de beste materiële zegeningen op aarde had voorzien.

Maar toonden onze volken **BEROUW** en gingen zij op zoek naar *de levende God*?

Toen ik eens een groot en indrukwekkend oud kerkgebouw bezichtigde in Boston aan de oostkust van Engeland, vroeg ik de koster wanneer dit gebouw, waarin plaats was voor meer dan 2000 gelovigen, voor het laatst vol met kerkgangers was geweest.

De oude heer kreeg een dromerige blik en een traan in zijn ogen toen hij

antwoorde: „Dat was op de zondag na Duinkerken. Overal in Engeland stroomden de kerken vol mensen omdat zij wisten dat er een wonder was geschied.”

„Hoeveel mensen komen er hier nu naar de mis?” vroeg ik hem.

„Oh, gemiddeld niet meer dan 75 à 100.”

„Vooral oudere vrouwen?”

„Ja, inderdaad.”

Denkt u dat GOD onder de indruk komt van een volk dat zich alleen tot Hem keert wanneer het in diepe nood is?

Denk daar eens over na!

Profetie van onze nationale verlamming

God vervolgt: „En indien gij desniette-

Totale vernietiging zal in onze tijd komen, in de vorm van een kernoorlog en wellicht een aanval met laserwapens als de volken die afstammen van de oude Huis Israël zich niet van hun zonden afkeren.

genstaande niet naar Mij luistert, dan zal Ik u blijven tuchtigen wegens uw zonden, tot zevenmaal toe, en uw trotse macht zal Ik breken en uw hemel maken als ijzer en uw land als koper” (vers 18-19).

God besloot dat Hij, als wij niet oprecht berouw zouden tonen na twee wereldoorlogen, ons allen zou blijven straffen. Let wel, Hij heeft niet gezegd dat Hij onze macht direct zou breken. God heeft gezegd dat Hij onze „trotse macht”, onze *moed*, onze nationale wil, zou wegnemen, en onze daadkracht om onze nog resterende kracht te gebruiken.

In zijn boek *The Real War* schreef ex-president Nixon van Amerika: „De Verenigde Staten lijken zo onzeker of verlamd door welvoeglijkheid dat zij niet kunnen of willen handelen.” Verderop in hetzelfde boek verklaart

Nixon: „Amerika's gebrek aan wil in de afgelopen jaren is deels het gevolg van vermoeidheid na bijna 40 jaar de last van het wereldleiderschap te hebben gedragen. Dit gebrek aan wilskracht is natuurlijk ook deels te wijten aan de trauma's van Vietnam en Watergate. Maar op een fundamenteeler niveau weerspiegelt het de mislukkingen van de Amerikaanse leidende klasse. Te veel van de mensen die de bewakers van onze idealen leken te zijn, blijken in plaats daarvan de wegbereiders van ons verval te zijn geworden.”

Een verslechterend toekomstbeeld

Wanneer u de profetie in Leviticus 26 aandachtig leest, zult u opmerken dat na elke reeks gebeurtenissen God stopt om te zien of wij berouw tonen en ons bekeren. Zo niet, dan komt Hij met nieuwe en zwaardere straffen.

Zo zegt God in vers 21-22 dat Hij plagen zal sturen als extra straf naast de nationale wilsverlamming en de onverwachte gevolgen van droogte. Kijk nu eens naar de enorme schade aan de graan- en soja-oogst van het afgelopen jaar in de Verenigde Staten!

Tenslotte zegt God in Leviticus 26:28 dat Hij zich „met grimmigheid” tegen ons zal verzetten als wij nog steeds geen berouw tonen en ons bekeren. Onze steden zullen tot een „puinhoop” gemaakt worden (vers 31) en de mensen zullen tot slavernij gedwongen worden door de binnenvallende veroveraar.

Met betrekking tot deze gebeurtenissen van de eindtijd heeft Jezus Christus gezegd: „*Waakt te allen tijde, biddende*, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen” (Lukas 21:36).

Deze totale vernietiging zal *in onze tijd* komen, in de vorm van een kernoorlog en wellicht een aanval met laserwapens — die sommige landen nu koortsachtig ontwikkelen — als de volken die afstammen van de zogenaamde verloren tien stammen van het oude Huis Israël zich niet van hun zonden afkeren.

Het lijkt erop dat de mensen alleen door een dergelijke ramp zullen ontwaaken. Dan zal God zich zijn volk Israël en Juda in de concentratiekampen herinneren. „Zo zal Ik het huis van Jozef sterken en het huis van Jozef verlossen; ja, Ik zal hen terugbrengen, (Zie verder pagina 25)

DE WAARHEID OMTRENT KINDERMISHANDELING

Donald D. Schroeder

Waarom slaan en mishandelen sommige ouders hun kinderen terwijl anderen dat nooit doen?

Dagelijks worden er kinderen onder de aandacht van overheids- en gezondheidsinstanties gebracht die zijn geslagen, aan wie brandwonden of elektrische schokken zijn toegebracht, die gestoken, geschopt, heftig tegen de muur geslingerd of verkracht zijn — door ouders of andere volwassenen aan wier zorg zij waren toevertrouwd.

Een groot gedeelte van deze slachtoffertjes is jonger dan drie jaar, en velen van hen gaan dood. En dit gebeurt allemaal in onze beschaafde wereld!

Schedelbasisfracturen, gebroken armen en benen, blauwe ogen, lichamen vol blauwe plekken en zweepslagen komen vaak voor. Zelfs geharde politie-beambten krijgen het vaak met hun emoties te kwaad als zij mishandelde kinderen hebben gevonden.

Wat is er verkeerd gegaan?

Slechts een klein deel van de ouders en volwassenen die kinderen mishandelen zijn psychopathische misdadigers. In gesprekken zeggen vele mishandelaars dat zij hun kinderen helemaal geen pijn willen doen, maar dat zij op de een of andere manier hun zelfbeheersing verliezen en het toch doen als er met betrekking tot de opvoeding problemen of frustraties optreden.

„Je neemt je vast voor om je kinderen niet op te voeden zoals je zelf bent opgevoed,” zei een moeder die haar kinderen mishandelde, „maar toch

kom je ertoe omdat je geen andere manier weet.”

De meeste gevallen van kindermishandeling vinden hun oorzaak in onbeholpen en onjuiste pogingen de kinderen discipline bij te brengen. De ouders ergeren zich aan het klaarblijkelijke onvermogen van het kind om aanwijzingen op te volgen, of aan wangedrag of opstandigheid van het kind. Dan worden zij driftig en straffen het kind in heftige woede of door krenkende woorden. Het is een tragische vergissing om dit kinderopvoeding te noemen.

Een groot aantal lichamen mishandelde kinderen loopt blijvende lichamelijke en geestelijke schade op. Velen gaan gebukt onder emotionele stoornissen. Anderen lopen van huis weg en geven zich over aan een ellendige levenswijze en misdaad. De meeste moordenaars zijn als kind ernstig mishandeld.

Een zegsman van een organisatie tegen kindermishandeling zegt: „De gevolgen van de kindermishandeling van vandaag kunt u morgen op de afdeling voor spoedopnamen in het ziekenhuis zien, over tien jaar voor de kinderrechtster en in een hele nieuwe generatie van mishandelende ouders en mishandelde kinderen.”

Wat is de oorzaak van dit grote kwaad?

„De simplistische opvatting van leken dat kindermishandeling veroorzaakt wordt door ouders 'die hun eigen kracht niet kennen' bij het straffen van hun kinderen, is onjuist gebleken”, zegt C. Henry Kempe, voorzitter van de Afdeling Pediatrie van het Medisch Centrum van de

University of Colorado in Denver.

Kindermishandeling is het onjuiste gebruik van lichamelijke en psychologische macht of discipline tegen een kind, vaak toegediend in een onbeheerste emotionele gril of uit onwetendheid. *Kindermishandeling wordt veroorzaakt door het gebrek aan emotionele beheersing van ouders of andere volwassenen.*

Wat onderzoek heeft opgeleverd

Uit onderzoek naar de achtergronden van de kindermishandeling is gebleken dat er geen vast type kindermishandelaar bestaat, maar dat het potentiële vermogen van een volwassene tot kindermishandeling kan worden vastgesteld.

Deskundigen hebben ontdekt dat de meeste gevallen van kindermishandeling plaatsvinden als bepaalde kritieke factoren met voldoende kracht samenkomen. Terwijl sommige ouders in momenten van spanning dingen kunnen zeggen of doen waarvan zij later inzien dat het onjuist was en stappen kunnen ondernemen om te voorkomen dat zij nogmaals hun zelfbeheersing verliezen, hebben kindermishandelaars slechte emotionele gewoonten aangenomen in hun reacties op de problemen van het leven en op moeilijkheden met hun kinderen.

Hier volgt een aantal kritieke punten dat het potentiële vermogen tot kindermishandeling van een ouder bepaalt:

- *De manier waarop de ouders zelf zijn opgevoed.* Ouders die hun kleine kinderen lichamenlijk of geestelijk mishandelen zijn bijna altijd zelf op dezelfde wijze opgevoed. Ouders die hun kinderen slaan, zeggen vaak dat zij

zelf ook zo zijn opgevoed, en hoewel zij het resultaat niet altijd kunnen waarderen, weten zij geen andere manier om „de kinderen onder de duim te houden”.

Mishandelende ouders hebben gewoonlijk niet behoorlijk van hun ouders of andere volwassenen geleerd wat de liefhebbende, tedere instelling, kennis en techniek is om een goede moeder of een zorgzame vader te zijn.

Ouders die hun kinderen mishandelen hebben vaak een lage dunk van zichzelf en proberen problemen en irritaties op te lossen door middel van brute kracht en geweld. Omdat er als kind geen rekening met hun gevoelens werd gehouden, hebben zij de sterke neiging om ook geen rekening te houden met de gevoelens of problemen van anderen. Hun eigen momentele gevoelens en problemen zijn het belangrijkste.

Veel ouders die hun kinderen slaan, erkennen dat hun eigen ouders hun *nooit* het gevoel hebben gegeven dat zij bijzondere personen waren, dat er van hen werd gehouden, of dat zij waardevol waren. Hun ouders hielden gewoonlijk geen rekening met hun gevoelens. En de straf voor het overtreden van regels leek altijd beslist buitensporig.

• *De kwaliteit van de onderlinge relatie van de ouders.* De wederzijdse steun (of het gemis daarvan) die de partners elkaar geven heeft grote invloed op de behandeling van de kinderen. Mishandelende ouders zijn meestal mensen met veel problemen en ruzies in hun huwelijk, vaak over de opvoeding van de kinderen en over geldzaken. Vaak maken de echtgenoten elkaar het verwijt dat zij niet voldoen aan hun verantwoordelijkheden.

Veel van deze mishandelende, ruziemakende ouders zijn jong getrouwd, voordat zij de kans hadden om zich op de verantwoordelijkheden van het huwelijk en het opvoeden van kinderen voor te bereiden. Vaak vindt de ene ouder dat hij of zij de hele verantwoordelijkheid draagt, terwijl de ander niets doet. Deze veelvuldige irritaties, spanningen en ontevredenheid gaan dikwijls over in wrok jegens de kinderen.

De jeugd van de persoon met wie men trouwt of samenwoont heeft grote invloed op het potentiële vermogen tot kindermishandeling in het gezin. Als een volwassene die in zijn jeugd in lichte mate is mishandeld trouwt met iemand die een goede jeugd heeft

Ouders hebben hulp nodig

Het goede nieuws is dat mishandelende ouders hun gedrag kunnen veranderen — als zij bereid zijn om er moeite voor te doen en hulp te zoeken!

Het belangrijkste is natuurlijk dat men erkent dat men zijn kinderen mishandelt en hulp nodig heeft om de problemen te overwinnen.

Er zijn verscheidene particuliere organisaties en instellingen met overheidssteun ten behoeve van ouders die hulp nodig hebben om hun problemen te over-

winnen en een eind aan kindermishandeling te maken. Er bestaan verscheidene methoden en programma's.

Deze organisaties voor hulp aan ouders streven ernaar om als dat maar enigszins mogelijk is de gezinnen intact te houden. Hun belangrijkste doel is het doorbreken van de keten van problemen en houdingen die van generatie op generatie overgaat en die tot kindermishandeling leidt.

Veel van deze programma's worden geleid door

mensen die zelf eens kinderen hebben mishandeld, maar die nu hebben geleerd om hun problemen en hun kinderen constructief aan te pakken. Nu delen zij hun ervaringen, begrip en successen met anderen. Vele organisaties voor hulp aan ouders zijn een steun, een luisterend oor en een vriend die men kan opbellen als de spanningen zich ophopen en de oude patronen van mishandeling weer willen gaan overheersen.

De vicieuze cirkel van kin-

dermishandeling kan worden doorbroken met nieuwe wijzen van denken en leven.

Ouders die hun kinderen mishandelen, hebben de verantwoordelijkheid met hun verkeerde gewoonten te breken en meer positieve, liefdevolle en intelligente manieren te ontwikkelen om met hun problemen en moeilijkheden bij de kinderopvoeding om te gaan.

De ware dienaren van God zijn er om diegenen te helpen die er oprecht naar streven om de geestelijke moeilijkheden die tot kindermishandeling leiden te corrigeren.

gehad, is de kans op lichamelijke kindermishandeling vrij gering.

Maar als iemand die als kind zwaar is mishandeld trouwt met een passieve persoon, is de kans op kindermishandeling aanzienlijk groter. En als twee personen die beiden een achtergrond van kindermishandeling hebben, met elkaar trouwen, is de kans op kindermishandeling zeer groot.

• *Hoe de ouders tegenover het kind staan.* Het is belangrijk om te weten hoe een ouder, of zelfs een hele cultuur, tegenover kinderen staat. Worden kinderen bemind en gekoesterd? Zijn zij gewenst of niet? Moeten zij gelijk en eerlijk behandeld worden of niet?

Veel mishandelde kinderen waren niet gepland en niet gewenst. Een groot aantal van hen is buiten het huwelijk verwekt of was de oorzaak van een gedwongen huwelijk.

Het komt vaak voor dat slechts één kind in een gezin het slachtoffer is van mishandeling, en de anderen niet. Het potentiële vermogen tot kindermishandeling wordt tevens beïnvloed door de individuele of culturele overtuiging dat mishandeling van bepaalde categorieën kinderen geoorloofd is, bijv. geadopteerde kinderen, onwettige kinderen, meisjes, achterlijke of mismaakte kinderen, of kinderen met een bepaald karakter.

In een gezin met een hoog potentieel tot kindermishandeling kan een „goede” baby geluk hebben en vrij behoorlijk worden behandeld, terwijl een kind dat meer aandacht nodig heeft zich ernstige mishandeling op de hals kan halen.

Een kind dat als „lastig” of „moeilijk” wordt beschouwd, of dat op een of andere wijze een gebrek heeft, heeft meer kans te worden mishandeld. Soms wordt een kind slecht behandeld omdat het de ouder aan iemand doet denken, of een eigenschap heeft, die de ouder tegenstaat.

• *De mate van geïsoleerdheid van het gezin.* Deskundigen hebben opgemerkt dat mishandelende ouders vaak instellingen of levenswijzen hebben aangenomen die hen isoleren, waardoor zij geen hulp van anderen ontvangen of invoeren. De band met de rest van de familie is vaak verbroken of verdwenen door veelvuldige verhuizingen of ruzies met familieleden of burens.

Mishandelende moeders hebben vaak geen nauwe relaties, geen goede vrienden of sociale contacten die een uitlaat kunnen zijn voor spanningen bij het opvoeden van de kinderen. Door vroegere ervaringen met ouders of voogden zijn zij gaan geloven dat zij niet kunnen vertrouwen op hulp van anderen, en daarom zoeken zij die ook niet. Als gevolg hiervan worden de spanningen van persoonlijke problemen of problemen met de kinderen steeds groter. Als die een bepaalde grens bereiken, haalt de wraakzuchtige ouder uit naar de kinderen.

• *De mate van begrip voor de capaciteiten van het kind.* Kindermishandelaars hebben vaak een heel vertekend beeld van wat een kind in een bepaalde fase van zijn ontwikkeling kan doen of begrijpen.

Zij zijn geneigd te denken dat een jong kind volwassener moet zijn dan

het in werkelijkheid kan zijn. Sommige ouders verwachten dat hun kinderen automatisch inzicht hebben in hun volwassen gevoelens en die begrijpen en erop reageren als een volwassene. Als het kind niet aan die verwachtingen kan voldoen, voelt de misleide of onwetende ouder zich beledigd door zijn „onvolwaardige” nageslacht, en dit kan aanleiding zijn tot een mishandelende reactie waar het kind „groot” van moet worden.

Sommige moeders zijn opgegroeid met het dwaze idee dat babies één grote vreugde moeten zijn; een schone, zachte baby die in hun armen zou slapen, die tegen hen zou lachen en hun alle liefde zou geven die zij misten in hun leven. Zij worden vaak ruw uit hun droom gewekt als de baby een veeleisend, lastig en vies ruikend wezen blijkt te zijn, dat op ongelegen momenten opoffering en aandacht van hen vraagt.

• *Het crisisniveau van het gezin.* Als er te vaak te veel problemen zijn, zal dit ieders vermogen om ze het hoofd te bieden verminderen. Veel gezinnen waarin kinderen worden mishandeld, lijken een levenswijze te hebben die tot veelvuldige crises leidt — crises die zij niet op verstandige wijze het hoofd bieden. Sommigen maken van onbelangrijke dingen grote problemen. Op andere momenten worden problemen genegeerd tot het niet meer kan, en dan is er een overreactie.

Huwelijksproblemen, financiële problemen en problemen op het werk schijnen zich op te stapelen. Soms wordt er vaak tot verhuizing besloten,

waardoor het gezin nergens „wortels” krijgt. (In sommige culturen in de ontwikkelingslanden is kindermishandeling een zeldzaamheid. Maar als deze mensen naar stedelijke culturen of naar vreemde buitenlandse culturen verhuizen, verliezen zij de traditionele steun van de familie en wordt kindermishandeling een groot probleem.)

Veelzijdige problemen met de gezondheid of misbruik van alcohol en drugs zijn andere problemen die vaak voorkomen in gezinnen waarin kindermishandeling voorkomt.

Als de spanningen en problemen in een gezin zich opstapelen, kunnen kleine dingen als een kind dat niet netjes eet, een nat bed of een kind dat slecht luistert aanleiding worden tot een grote uitbarsting van mishandeling.

Wiens leven is het?

Ieder menselijk leven heeft een ontzagwekkend doel. Ieder kinderleven heeft een ontzagwekkend potentieel. Ouders en andere volwassenen moeten dit grote doel en potentieel kennen, zodat zij hun kinderen — en zichzelf — er naartoe kunnen leiden.

God heeft de mens geestelijke vermogens gegeven die geen enkel dier heeft — het intellectuele vermogen om te redeneren, te denken, plannen te maken, en beslissingen te nemen. Het uiteindelijke doel van God is het scheppen van *goddelijk karakter* in de mens. Kinderen zijn geen bezittingen die men kan mishandelen. Een goede kinderopvoeding is essentieel om dit ontzagwekkende doel mogelijk en succesvol te maken.

Kinderen zijn bijzonder ontvankelijke kleimodellen. Zij kunnen worden gevormd door het goede voorbeeld van de ouders en goede waarden, maar ook door slechte waarden.

De eerste verantwoordelijkheid van een ouder is om *het goede voorbeeld te geven* van de wijze waarop mensen behoren te leven. De ouder moet ook het kind leiden en discipline bijbrengen tot het kind op zijn beurt in staat is om ouder te worden en het proces van God voort te zetten.

De ouder die een kind voor straf slaat of kwelt, brengt het kind geen goede discipline bij, hoe men het ook bekijkt. Een ouder die toegeeft aan woedaanvallen en naar zijn kind uithaalt in onbeheerste uitbarstingen van vijandigheid, zaait het zaad voor grote problemen in de toekomst.

In DE ECHTE WAARHEID verheffen wij onze stem zo krachtig mogelijk tegen ouders die driftig worden en hun kinderen in onbeheerste woede slaan of door elkaar schudden.

Straffen met liefde

In de meeste landen van deze wereld wordt niet beweerd dat men leeft naar Gods instructies en wetten die in de Bijbel zijn geopenbaard. Velen weten niets over Gods bedoeling met het menselijk leven.

Lang geleden heeft God ouders voorgehouden dat zij hun kinderen moeten liefhebben en dat zij hun kinderen moeten leren God en hun naaste lief te hebben. Het is duidelijk dat ouders hier totaal niet in zullen slagen als zij niet zelf het voorbeeld geven.

Gods geopenbaarde instructies aan ouders luiden dat zij hun kinderen

ijverig moeten onderwijzen en instrueren (Deut. 6:5-7; Spr. 22:6; Ef. 5:21; 6:4). Ze zeggen ouders ook duidelijk hun kinderen te straffen en te corrigeren bij verkeerde handelingen. Helaas hebben velen een negatief beeld van straf. Zij hebben zoveel kindermishandeling gezien dat zij de juiste soort straf volledig verwerpen. In plaats daarvan nemen zij een fataal, toegeeflijk standpunt in met betrekking tot de verkeerde instellingen en daden van hun kinderen.

Als de instelling en de kennis van een kind niet op jonge leeftijd worden gecorrigeerd, kan er een tijd komen wanneer het daarvoor te laat is (Spr. 19:18).

Corrigerende instructies en straf moeten onder vier ogen, onmiddellijk, eerlijk en consequent worden gegeven. Het mag een kind *nooit* letsel toebrengen. (Zie verder pagina 29)

Is de TIJD verstoord?

Bij de Schepping zegende God de zevende dag van de week, de sabbat. Hij maakte deze tijd heilig, en gebood ons hem heilig te houden. Maar hoe kunnen wij vandaag weten welke dag God heeft afgezonderd? Ons gratis boekje levert onweerlegbare bewijzen! Schrijf ons om een exemplaar.

„Ik was het slachtoffer van KINDERVERWAARLOZING”

Hier volgt het levendige, persoonlijke verslag van een jonge volwassene die een uitweg vond uit het trauma van verwaarlozing en kindermishandeling. Het is tevens het verhaal van hen die Ernie 'Doc' Knapp geholpen hebben een geslaagde volwassene en ouder te worden.

Ik ben geboren in 1948 in Tampa, Florida. Dat is alles wat ik weet — omdat het op mijn geboortebewijs staat.

Ik heb geen enkele herinnering en geen zekere kennis van wat er de daaropvolgende paar jaar is gebeurd. Een sociaal werker heeft me eens verteld dat mijn moeder me in een station in New York heeft achtergelaten toen ik achttien maanden oud was, en dat ik ergens in de staat Connecticut in een weeshuis werd geplaatst.

Mijn eerste herinneringen zijn uit de tijd dat ik in het weeshuis van de Turners woonde, vlakbij Walnut Beach. De herinneringen zijn vaag. Mijn broer Paul, die drie jaar ouder is dan ik, woonde daar ook. Ik herinner me hoe ik in de regen over de stoep rende en deed alsof ik een jeep was, waarbij mijn rechterarm heen en weer ging als een ruitewisser. Ik herinner me ook dat ik in de keuken rondsnuffelde. Ik proefde wat meel en was zeer teleurgesteld in de smaak. Datzelfde gold voor gemalen koffie.

Er waren momenten dat ik ging zitten en probeerde te huilen. Ik had verschrikkelijke nachtmerries over stoomwalsen die me meedogenloos door het hele huis nazaten. Dat zijn de enige gevoelens die ik me kan herinneren. Ik denk dat ik tegen de tijd dat ik

vier was al geleerd had om dingen te verdringen, mijn gevoelens te onderdrukken. Maar ik denk dat ik wel wilde voelen. Ik weet niet of ik in die tijd lichamelijk werd mishandeld, maar ik weet wel dat ik mentaal en emotioneel helemaal alleen stond en dat ik te jong was om die verantwoordelijkheid te dragen.

Van het geld voor mijn lunch kocht ik meestal sigaretten, en dan ging ik naar het strand en rookte ze op met mijn broer en een paar andere kinderen. Ik herinner me dat ik zomaar stenen bij mensen door de ramen gooide. Ik weet niets van mijn eerste schooljaren; ik moet een verschoppeling zijn geweest.

Terug naar mijn vader

Toen ik ongeveer zeven was, ging ik bij mijn vader wonen. Hij was opnieuw getrouwd. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit het gevoel had dat iemand van me hield, behalve één keer toen ik ziek was. Mijn stiefmoeder maakte toen wat Irish coffee met citroen voor me klaar om me te laten slapen.

De school was een ramp. De onderwijzeres had een kaart met alle namen erop. Iedere dag kregen de leerlingen een ster met een bepaalde kleur — goud was goed, rood was slecht — voor hun persoonlijke uiterlijk en hygiëne. Ik kreeg altijd een rode ster. Ik schreef heel slordig

en deed het verder ook slecht. Het was een vreselijke ervaring. Op een dag ging ik naar school met een gescheurde broek aan. Ik huilde de hele weg. Een vrouw hield me aan en vroeg wat er was. Ik zei dat ik in de zon had gekeken en daarom tranen in mijn ogen had.

Op een keer ging ik in het weekend naar het huis van mijn schooljufvrouw. Zij gaf me warme pap. Ik weet niet meer waar wij over praatten, wellicht heeft zij iets over thuis gevraagd. Ik weet nog wel dat ik me warm voelde in dat huis. Het was een plaats waar ik vaak naar toe zou willen. Mijn vader kwam erachter dat ik daar was geweest. Misschien heb ik het hem zelf wel verteld. Hij verbood me om daar nog één keer te komen. Ik raakte in verwarring en ging er niet meer heen. Wanneer ik dat nu probeer te beredeneren, lijkt het me dat ons namaak-gezin zich hield aan de regel: *over familiezaken praat je niet*. Ik denk dat mijn onderwijzeres me had kunnen helpen of het gevoel weg had kunnen nemen van een altijd bewolkte dag, van het afgezonderd zijn van de rest van de wereld. Ik had me echt in mijzelf opgesloten — en dit zou mijn hele jeugd zo blijven — en ik was onbewust niet in staat om contact te leggen met andere mensen, om te weten *wat* anderen voelen, of *dat* anderen gevoelens hebben. Ik floot altijd, en daar had ik groot

plezier in. Ik maakte zelf de wijsjes.

In een instituut

Toen ik ongeveer acht was liet mijn vader me weer gaan. Ik herinner me dat hij me met de auto naar een weeshuis bracht of een of ander instituut. Wij gingen naar binnen. Het was enorm groot en koud. Het leek wel een gevangenis en ik voelde me eenzamer dan ooit. Ik had de keus om daar te blijven of om naar een ander instituut te gaan in New Haven in Connecticut, waar mijn broer Paul woonde. Al had ik dat tweede tehuis nooit gezien, ik wist absoluut zeker dat ik niet wilde wonen waar ik me toen bevond. Ik weet niet meer wat mijn eerste reactie op het nieuwe instituut was. Het moet wel een veiliger plaats geleden hebben, misschien omdat mijn broer Paul daar was. Onze relatie stelde niet veel voor, maar ik had ook met niemand anders een relatie. Het was een heel groot tehuis. Een stenen, verweerd gebouw van twee verdiepingen. Een deur in de noordelijke muur van mijn slaapzaal kwam uit op een grote zaal met picknicktafels erin. Er moesten ook andere dingen in die zaal geweest zijn zoals speelgoed; ik weet het niet meer. Als de kinderen te ongehoorzaam werden, moesten wij allemaal op de banken gaan zitten met ons hoofd op de tafel. Dan liep er langs elke rij kinderen een onderwijzer die ons op ons achterwerk sloeg met een harde, dikke rubberriem. Het was verschrikkelijk om daarop te wachten en je absoluut stil te houden. Ik herinner me een jongen die werd teruggebracht nadat hij was weggelopen. Hij werd door verscheidene andere jongens vastgehouden op zijn bed en verscheidene malen door zijn onderwijzers geslagen. Ik heb er daarna nooit over gedacht om weg te lopen.

Ik begon me tegen de wereld af te zetten door geweld te gebruiken tegen de andere kinderen. Op een keer was een van de andere jongens, mijn vriend Johnny, op de binnenplaats aan het spelen toen ik naar hem toeliep, hallo zei en hem hard in zijn maag stompte. Hij boog dubbel van de pijn. Hij had absoluut niets gedaan om zoiets uit te lokken. Het leven was heel moeilijk voor mij, tussen 400 kinderen bleef ik alleen.

Wij verlieten het instituut haast nooit, omdat wij daar ook naar school gingen. Maar ik begon het op school beter te doen. Ik was altijd de eerste

die bij rekenen een antwoord kon geven. Ik kwam voor het eerst met godsdienst in aanraking. Dat gaf me de kans om verder te denken dan het dagelijks leven. Het liet me zien dat er mensen bestonden die meer om anderen gaven dan om zichzelf. Ik begon de gevoeligheid, het liefdevolle en de tevredenheid van deze mensen te bewonderen. Ik had zelfs de meeste bewondering voor wat ik in mijn eigen leven miste.

Toen ik elf was en mijn broer veertien werd me gezegd dat hij naar een pleeggezin moest, omdat de leeftijdsgrens van het instituut vijftien was. Ik bedacht me geen moment en besloot met hem mee te gaan.

Ik was daar het grootste deel van de tijd alleen. Ik begon boeken te lezen over vroegere Amerikaanse helden zoals Daniel Boone en Kit Carson — Kit was mijn favoriet. Ontelbare uren bracht ik in het bos door met spelen dat ik Kit was. Ik deed ook een heleboel werk; ik zorgde voor de kippen, hielp in de tuin, deed de afwas en hielp met het schoonhouden van het huis. In de winter moest er sneeuw worden geruimd. Ik werd heel sterk, want het was lichamenlijk zwaar werk, zoals het tillen van zakken met kippevoer van 100 pond. Ik heb daar van mijn elfde tot mijn zestiende gewoond en voor het eerst in mijn leven kreeg ik goed te eten. Als ik in emotioneel opzicht meer een deel van het gezin had kunnen worden, zou het alles zijn geweest waar ik ooit op had gehoopt. Ik had het gevoel dat zij me alle goeds toewensten, maar dat zij nooit in staat waren om me te begrijpen. Zij vergeleken mij altijd met een vroeger pleegkind dat voor hen alles was wat iemand maar kon zijn. Het was een van die situaties waarin ik geen goed kon doen, wat ik ook deed. Iets waar ik een gruwelijke hekel aan had was als ik de waarheid zei en toch leugenaar werd genoemd. Toen ik tegen de zestien liep werden de spanningen steeds groter en begon ik me onafhankelijker te voelen. Ik kwam op het punt dat ik de mishandeling niet meer kon verdragen en op een dag zei ik tegen mijn pleegmoeder dat zij van me af moest blijven. Het was een zeer gespannen ogenblik. Kort daarop liep ik verscheidene malen weg en was in het algemeen opstandig. Ik wist dat zij dat niet zouden tolereren en al snel kwam mijn sociaal werker om me

naar een ander gezin te brengen. Het vervelendste van het weggaan was het afscheid van de honden!

Vrienden die me hielpen

Ik heb zeven of acht sociaal werkers gehad, en zij moesten geen van allen iets van me hebben, behalve Bill Cohen. Hij was anders. Hij bracht me eerst terug naar New Haven naar een tehuis waarin vier of vijf andere jongeren zaten van ongeveer mijn leeftijd. Het was weer zo'n tehuis waar ik het niet naar mijn zin had. Ik voelde dat ik moeilijkheden zou krijgen met de wet als ik daar bleef. De andere kinderen waren allemaal jeugdige misdadigers, en ik stond op de nominatie om ze te volgen. Ik beklagde me bij Bill en zei tegen hem dat ik naar Waterbury in Connecticut wilde gaan, waar mijn vriend Bill Schum woonde. Ik was daar op de middelbare school geweest en Schummer — zo noemden wij hem — was mijn enige goede vriend.

Hij was een warme, gevoelige, bemoedigende jongen die van een lolletje hield. Een jaar of twee voordat wij elkaar ontmoetten, was zijn vader gestorven. Een van die keren dat ik was weggelopen, was omdat ik hem wilde opzoeken. Ik vond zijn vrienden leuk en de buurt waar hij woonde. Daar wilde ik ook wonen.

Bill Cohen zei dat ik als ik daar wilde wonen zelf woonruimte moest zoeken, en als ik wat vond zou hij me helpen alles te regelen. Het leek een enorme opgave om zelf woonruimte te vinden, maar ik had een sterke motivatie.

Ik nam de bus naar Waterbury en zocht mijn vriend Schummer op, die een paar huizen in de buurt wist waar ik misschien een kamer zou kunnen krijgen. Hij was een enorme steun en gaf hoog van me op bij de mensen van de twee huizen waar wij kwamen.

De mensen in het eerste huis zeiden nee. Ik voelde me wanhopig.

Het tweede huis was een eindje verder in de straat van mijn vriend. Ik legde de situatie uit aan mevrouw Sheehan, de eigenaresse van het huis. Zij verhuurde een kamer aan een oudere man.

Ik zag twijfel in haar ogen naarmate ons gesprek vorderde, en vroeg snel of zij met Bill Cohen wilde praten voor zij een beslissing nam. Zij stemde toe. Nadat zij een gesprek had gehad met Bill en mij samen, ging zij er mee akkoord dat ik daar kwam wonen. (De

staat Connecticut betaalde alle pleeggezinnen waar ik woonde.)

Zij had een paar fundamentele regels, evenals ikzelf. Ik zei dat ik mijn eigen leven wilde leiden, en wij spraken af dat ik om elf uur thuis zou zijn enz.

Mijn leven was beter geworden, dankzij Bill Cohen — hij spoorde mij aan mijn leven in eigen hand te nemen; dankzij Schummer, die een ware vriend en grote steun was; dankzij mevrouw Sheehan, die bereid was de gok met mij te wagen; en dankzij mijzelf — ik begon mijn leven in eigen hand te nemen, al was het aarzelend en onzeker. Ik begon een beetje te leven. Het oude gevoel dat ik alleen stond, begon langzaam te verdwijnen. De eerste twee jaar hield ik me het meest met mijn sociale leven bezig, wat een zeer nadelig effect had op mijn schoolleven. Ik studeerde niet meer en verscheen vaak niet op school. Ik voelde me niet op mijn gemak in het sociale leven van de school, maar kreeg een sociaal leven met mijn vrienden en vriendinnen uit de buurt.

Ik scheen een grotere behoefte aan vriendinnetjes te hebben dan de andere jongens. Ik ging vaak dansen en lifte soms in een sneeuwstorm om er te komen. Ik begon me voor folkmuziek te interesseren.

Ik begon mijn respect voor de autoriteiten te verliezen. Tenslotte waren zij verantwoordelijk voor mijn leven, en ik vond dat ze het niet zo goed hadden gedaan. Ik begon te drinken, hasj te roken en heroïne te snuiven. Het was meer een beetje spelen dan dat ik er afhankelijk van was. (Als ik terugkijk, was het wel zeer gevaarlijk wat ik deed, want ik stond net zo goed op de nominatie voor verslaving als voor andere vormen van misdaad.)

Ik ging van de middelbare school af, en voelde me er heel uitdagend over. Een paar maanden later kreeg ik een baantje in een ziekenhuis en had daar ook een kamer. Ik bleef nauw contact houden met mijn vrienden. Ik begon gitaar te spelen, meestal folkmuziek. Al kon ik niet goed spelen, ik vond het leuk en speelde intens.

Kort daarna moest ik in militaire dienst, waar ik besloot een medische opleiding te volgen. Op mijn negentiende zette ik mijn eerste stappen op een weg die zou voeren langs een basistraining, een medische opleiding, een voortgezette medische opleiding, Viet-

nam, Duitsland en uiteindelijk weer naar huis.

In het leger

De voortgezette medische opleiding in het Valley Forge Legerhospitaal verliep net als school. Ik begon met goede cijfers, maar die zakten naarmate mijn sociale leven actiever werd. Een van de andere studenten speelde gitaar en zong, en wij gingen samen spelen. Wij hadden een natuurlijke harmonie en het maakte indruk op de meisjes die niet zoveel verstand van muziek hadden. Ik slaagde met mijn hakken over de sloot voor mijn examen.

Ik had me opgegeven voor dienst in Vietnam. Er was me verzekerd dat ik in een ziekenhuis zou werken en geen velddienst zou krijgen. Die anderhalfjarige medische opleiding had het leger heel wat geld gekost, en dat gingen ze niet verspillen door me aan het front te zetten, nietwaar? Niet waar!

Toen ik in december 1968 in Vietnam aankwam, werd ik toegewezen aan de 101e Airmobile Division, die zo'n vijftig kilometer ten zuiden van de gedemilitariseerde zone opereerde. Zes maanden bracht ik door in de bergen en zes maanden in het veld, de bergen op en af klauterend met negentig pond voedsel, wapens en medicamenten op mijn rug.

Als verpleegkundige van de compagnie was ik de hoogste medicus in het veld en had de verantwoordelijkheid over 100 man en vier pelotons-ziekenbroeders. Het was een van die situaties waarin ik gedwongen werd me boven mezelf te verheffen, en dat deed ik ook. Bij een aantal gelegenheden riskeerde ik mijn leven en ontving hoge onderscheidingen.

Een goede ziekenbroeder werd in Vietnam met groot respect behandeld. Ziekenbroeders waren vaak de enige aanwezige symbolen van menselijkheid. Ik kreeg een diepe morele wil om levens te redden, zelfs het leven van een „vijand”.

Toen ik Vietnam verliet, was ik nog slechts een schaduw van mijn vroegere ik. Ik bevond me in een shocktoestand, want wat ik op het slagveld had gezien was onverdraaglijk smerig en onmenselijk. Ik deed wat ik moest doen, maar dat was alles. In december 1969 kwam ik terug uit de oorlog. Gedurende de resterende negen maanden in het leger werd de pijn van de oorlog geleidelijk

dieper. Ik begon weer drugs te gebruiken, deze keer opium-injecties, L.S.D., en alles wat ik maar kon krijgen. Ik had het laagste punt in mijn leven bereikt en kon niet eens een enkele zin uitspreken zonder te stotteren, iets wat ik eerder nooit had gedaan.

Ik ging niet meer uit, want ik kon geen oppervlakkige relatie meer verdragen. Zo'n zes maanden voor ik uit dienst kwam, kreeg ik bericht van het Rode Kruis dat mijn hospita was overleden. Ik vloog onmiddellijk naar huis en arriveerde net toen in Waterbury de begrafenis begon. Ik kon niet vooraan gaan zitten bij de familie en vrienden. Ik stond achterin, volledig overmand door verdriet, snikkend. Ik had een lieve vriendin verloren en het enige tehuis dat ik ooit had gehad. Ik weet niet hoe ik min of meer heelhuids door die periode ben heengekomen.

Na mijn ontslag ging ik terug naar Waterbury en ging weer naar school. Dat duurde ongeveer drie weken. Het was allemaal zo oppervlakkig, en ik paste totaal niet meer in dat wereldje. Omdat ik geen huis had, leefde ik in het bos, een plaats waar ik me het meest thuisvoelde nadat ik in Vietnam aan een dergelijke levenswijze gewend was geraakt. Dat duurde ook maar kort, want het was herfst en 's nachts vroom het. Samen met drie vrienden besloot ik naar Californië te gaan, waar het weer wat geschikter was om in de open lucht te leven. Ik was nog steeds aardig ondersteboven van de gebeurtenissen van de laatste twee jaar, maar ik was niet meer aan de hard drugs en ik begon emotioneel weer wat tot mezelf te komen.

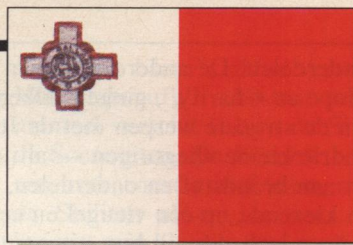
Ik ontmoet Jackie

Vroeg in de herfst kwamen wij in Fresno, Californië, aan en logeerden bij een vriendin van Schummer, Jackie, die al snel de vrouw van mijn leven zou worden.

In die periode was Jackie, die tot op dat punt een vrij hard leven had gehad, op een dieptepunt beland. Wat menselijke relaties betreft had zij hetzelfde punt bereikt als ik. Wij konden geen van beiden oppervlakkigheid of onzin verdragen, en het zou óf een eerlijke en diepe relatie worden, óf helemaal geen.

De eerste jaren van ons huwelijk waren vol hartstocht en koestering. Het

(Zie verder pagina 29)

MALTA het kleine eiland dat standhield

Valletta, Malta

Twee Britse toeristen stonden naar de gedenkplaat te kijken die hoog tegen de muur in de hoofdstraat van Valletta was aangebracht. Er stond te lezen: „Ter ere van zijn dappere bevolking verleen ik het Kruis van George aan het eilandfort Malta ter herdenking van haar heldenmoed en toewijding die nog lang in de geschiedenis zullen blijven voortleven. George R.I. 15 april 1942.”

„Wat betekent dat?” vroeg de jonge dame aan haar vriend.

„Ik zou het niet weten”, hoorde ik hem antwoorden. „Ze moeten dapper geweest zijn of zoiets.”

Ik zou het niet weten! Ik dacht dat iedereen die Malta bezocht wel zou weten waarom wijlen koning George VI Englands hoogste eerbewijs voor burgerlijke dapperheid aan het volk van Malta had toegekend.

Maar 1942 is een tijd geleden en de Tweede Wereldoorlog eindigde toen de meeste tegenwoordig levende mensen nog niet geboren waren. Laten wij het verhaal daarom nogmaals vertellen. Het is een inspirerend verhaal, en het zal ons die standvastige kleine natie van Malta in onze tijd helpen begrijpen.

Het is de zegening — en de vloek — van Malta om bij het aardrijkskundige middelpunt van de Middellandse Zee, zo'n 90 kilometer ten zuiden van Sicilië te zijn gelegen. De Maltezer groep bestaat uit drie eilanden: Malta zelf, dat 27 bij 13 km meet, het kleinere Gozo en het minuscule, welhaast verlaten Comino. Tegenwoordig is Malta een toeristisch paradijs voor bezoekers uit heel Europa, die komen profiteren van het verrukkelijke klimaat en van de nog steeds redelijke prijs van een vakantie. In de eerste jaren van de Tweede Wereldoorlog echter was Malta een van de gevaarlijkste plaatsen op aarde.

In die dagen maakte Malta deel uit van het Britse Rijk. Toen de legers van Hitler en Mussolini over Europa en Afrika uitzwermden, zag Malta zich omsingeld en geïsoleerd. Na de capitulatie van Frankrijk werd Malta door meer dan 1600 gevaarlijke kilometers gescheiden van het dichtstbijzijnde geallieerde grondgebied: het vriendelijk gezinde Gibraltar. Militaire strategen kwamen met tegenzin tot de conclusie dat de eilanden onverdedigbaar waren en dat ze aan hun lot overgelaten zouden moeten worden. Het leek alleen nog maar een kwestie van tijd eer Malta, met zijn magnifieke havens en marinewerven, het hoofd zou moeten buigen voor een invasie en een bezetting. Maar beide partijen, zowel de Asmogendheden als de Geallieerden, hadden het Maltezer volk onderschat.

De taak om Malta voldoende te verzwakken om een invasie mogelijk te maken werd aan Mussolini's Luchtmacht opgedragen. De eerste bommen vielen bij het krieken van de dageraad van 11 juni 1940. Het was de eerste van meer dan 3300 luchtaanvallen in de daaropvolgende drie jaren. Dag in, dag uit kwamen de bommenwerpers terug — om duizenden tonnen explosieven te doen neerregenen en de schilderachtige stadjes en dorpen te verpulveren om zodoende de mensen tot overgave te dwingen.

De Maltezers gaven zich

echter niet gewonnen. Bij het begin van de bombardementen stonden er slechts vier luchtwaardige vliegtuigen ter beschikking om de aanvallers in de lucht partij te geven. Het waren langzame, in de praktijk sterk verouderde Gloster Gladiator tweedekkers — uitstekende machines in hun tijd, maar nauwelijks opgewassen tegen Mussolini's bommenwerpers en gevechtsvliegtuigen. Eén Gladiator werd in reserve gehouden met het oog op

reserve-onderdelen. De andere, voorzien van de namen „Faith, Hope en Charity”, gingen telkens weer de lucht in om zich in de strijd te werpen met de Italianen. Het leek wel of de drie kleine vliegtuigen — altijd kampend met een tekort aan brandstof en onderdelen, en vaak het luchtruim kiezend „op één vleugel en een gebed” — onkwetsbaar waren, terwijl hun uitgeputte R.A.F.-piloten

erin slaagden de veruit superieure vijandelijke strijdkrachten enige schade toe te brengen. („Faith” overleefde de strijd en is nu te bewonderen in het Oorlogsmuseum van Valletta.)

In 1941 raakte de Luftwaffe van de Nazi's gefrustreerd over het onvermogen van de Italianen de wil van Malta te breken, en zij nam de aanval over. De twee daaropvolgende jaren richtte zij de volle kracht van haar woede op het

kleine eiland — 963 luchtaanvallen in 1941 — meer dan 2000 in 1942. Terwijl hun huizen en steden tot puinhopen werden gebeukt, vluchtten de inwoners van Malta naar de rotsholen en catacomben waarvan het in hun vaderland wemelt. Desondanks vonden velen de dood en werden vele duizenden gewond of levend begraven onder het puin. Maar de Maltezers *gaven zich niet gewonnen*.

Daarop besloot Hitler de Maltezers die hij niet met bommen tot overgave kon dwingen, door uithongering klein te krijgen. De eilandengroep Malta beschikt over slechts heel weinig natuurlijke hulpbronnen. Toen zowel als nu diende veel voedsel en brandstof te worden geïmporteerd. De provianderingsconvooiën die zich vanuit Engeland door vijandige zeeën moesten worstelen werden systematisch door Nazi-duikbommenwerpers en duikboten tot zinken gebracht. En de weinige schepen die de blokkade wisten te doorbreken kregen een verdere afstraffing te verduren als zij beschadigd en wel de haven hadden weten te bereiken. Vele werden op hun ligplaatsen naar de bodem gezonden voordat zij gelegenheid hadden gehad hun kostbare lading te lossen. In de loop van 1942 stond Malta voor de hongerdood. 's Nachts kropen de mensen slapeloos bijeen in vochtige schuilplaatsen. Overdag probeerden zij met hun door ondervoeding uitgeeterde lichamen en met hun door het onafgebroken gedreun van bommen en luchtafweergeschut afgestompte zintuigen het noodzakelijke bijeen te scharrelen om hun leven nog een tijdje te rekken. *Maar nog steeds gaven zij zich niet gewonnen*. Drie wanhopige jaren lang bleven zij en de bij hen gestationeerde Britse troepen hun eiland verdedigen. Hun moed en vastberadenheid waarmee zij de voortdurende woeste aanvallen trotseerden, dwongen het respect van mensen over de hele wereld af. Zelfs hun vijanden begonnen hen te bewonderen. En koning George VI, die niet alleen individuele daden van heldenmoed wilde eren, maar ook de collectieve heldhaftigheid van een

geheel volk, verleende het volk van Malta het George Cross.

In 1943 keerde het tij, en van toen af zou Malta voortbestaan als een belangrijk uitgangspunt voor de invasie van Sicilië en Noord-Afrika. Maltezer moed had een beslissende rol gespeeld in het winnen van de oorlog aan het Middellandse Zee front.

Het was niet de eerste keer geweest dat de Maltezers een invaller de voet dwars hadden gezet. Door hun ligging in het hart van de Middellandse Zee is het voor hun trouwens erg moeilijk opzij te gaan. In de loop van hun lange geschiedenis zijn de Maltezers dan ook vaak opgenomen geweest in de eb en vloed van machtige rijken. Achtereenvolgens werden zij bezet door de Romeinen en de Byzantijnen, en vervolgens door de Arabieren. In 1090 werden de Arabieren verdreven door de Noormannen, die een koninkrijk in Sicilië hadden gesticht. De daaropvolgende 400 jaar werd Malta aan diverse feodale baronnen verkocht en opnieuw verkocht, totdat Karel V van Spanje in 1530 de eilanden aan de machtige militair/religieuze ridderorde St.-Jan van Jeruzalem schonk. Vijfendertig jaar later weerstonden de ridders met de Maltezer bevolking de belegering door de Turkse aanvoerder Süleyman de Grote, en brachten daarmee de opmars van een nieuw Islamitisch Rijk in Europa tot staan.

In 1798 viel Napoleon, op weg naar Egypte, Malta binnen en bezette het. Maar vrijwel onmiddellijk stond het volk tegen hem op, om met steun van Britse troepen het Franse garnizoen te verdrijven. Waarna het volk van Malta in 1814 besloot deel te gaan uitmaken van het Britse Rijk.

Malta's havens en scheepswerven, nog altijd een belangrijke bron van inkomsten.

Toen dat rijk na de Tweede Wereldoorlog uiteenviel, bleef Malta langer dan de meeste andere Britse bezittingen een kolonie. Veel Maltezers wezen dit af, waarbij zij aanvoerden dat terwijl nauwelijks levenskrachtige Afrikaanse koloniën onafhankelijkheid verkregen, zijzelf als enig overgebleven Europese kolonie met bewezen bekwaamheden, trouw en stabiliteit, die niet kregen. Maar in die zorgwekkende tijden van schijnvrede die op de oorlog volgden, voelden Engeland en zijn bondgenoten er niets voor het beheer over Malta's onmisbare havens en werven uit hun handen te laten glijpen. *(Zie verder pagina 28)*

HEILIGE OORLOG?

(Vervolg van pagina 3)

de Italiaanse of de Britse, wordt door de Amerikanen ook als een duidelijke aanwijzing gezien van de betrokkenheid van Iran en zijn aanhangers.

De Iraans-Iraakse oorlog is reeds ongelooflijk bloedig gebleken. Volgens sommige schattingen bedraagt het aantal doden nu reeds 500.000, van wie velen omkwamen ten gevolge van de „menselijke aanvalsgolven” door de Iraanse revolutionaire gardes. Wat Irak betreft, dat verloor 50.000 man aan doden en nog eens 50.000 die gevangen werden genomen.

Algemeen wordt aangenomen dat het rijkere en een grotere bevolking tellende Iran er in het verloop van deze uitputtingsoorlog geleidelijk in zal slagen Irak volslagen af te matten. De Iraakse olieroute door de Perzische of Arabische Golf is geblokkeerd, waardoor de inkomsten van het regime in Bagdad werden afgesneden zodat het aangewezen werd op de miljarden dollars belopende schenkingen van Saoedi-Arabië en van verontruste Golfstaten, die zich ernstige zorgen maken over de verspreiding van de revolutie vanuit Iran.

In een verdere escalatie van het Golfconflict heeft Irak van Frankrijk vijf Super Etendardgevechtsbommenwerpers ontvangen. Irak beschikt al over 30 Exocetraketten van de soort die in de Falklandoorlog huishield onder de Britse Royal Navy, en die grote afstanden over water kunnen afleggen. Irak is kennelijk van plan het olieterminalcomplex op het bij Iran horende Khargeiland te verwoesten of althans te bedreigen, en olietankers in buitenlands bezit te waarschuwen daar geen olie te laden.

Er zijn voor de Iraanse kust al twee koopvaardij schepen tot zinken gebracht, naar men aanneemt met Exocetraketten.

Op zijn beurt heeft Iran bedreigd in geval van vernietiging van zijn olie-installaties de Straat van Hormuz, de toegang tot de Golf, af te sluiten. Wanneer zo'n blokkade succes heeft — en niemand weet of de Iraanse marine in staat is er een uit te voeren — zou 40% van de Europese oliebehoefte plus 60% van de Japanse worden afgesneden, met fnuikende gevolgen voor de wereldeconomie.

Het Pentagon heeft een mobiele strijdmacht samengesteld die zo nodig

kan worden ingezet om de Golf open te houden. Zou het tot een dergelijke actie komen, dan zou een verbitterd Iran bij wijze van vergelding kunnen proberen de olie-installaties van Saoedi-Arabië en de Golfstaten aan de overzijde van de Golf te verwoesten.

Met het oog hierop hebben de staten van de „Gulf Cooperation Council” (GCC), te weten Saoedi-Arabië, Koeweit, Bahrein, Katar, de Verenigde Arabische Emiraten en Oman, begin oktober van het vorige jaar hun eerste gezamenlijke militaire oefeningen gehouden. Zij overwogen, zoals een bepaalde bron het noemde, een „kleinschalige eigen NATO” op te richten.

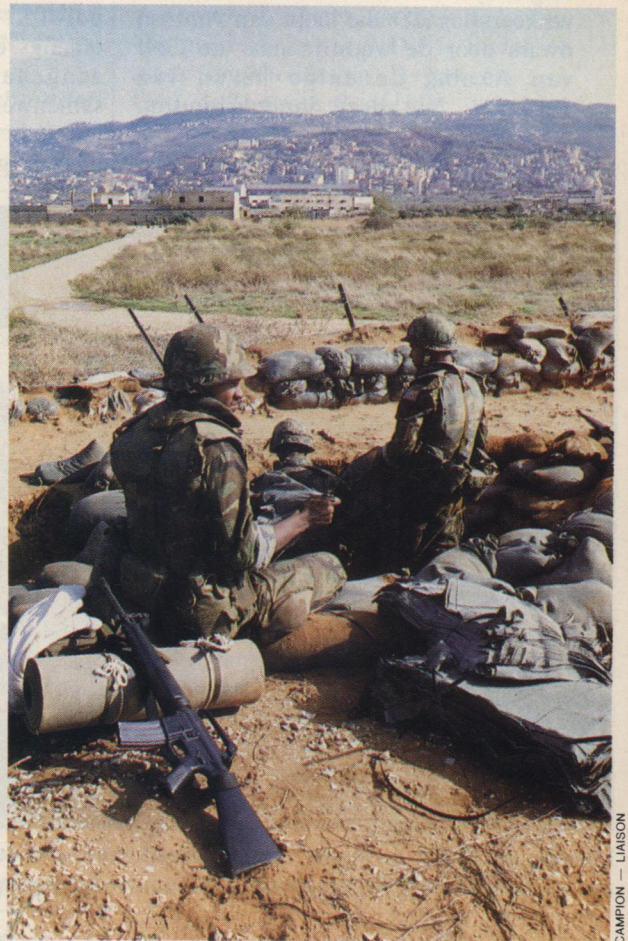
Toenemende bereidheid tot „heilige oorlog”

De revolutionaire regering van Iran is vast van plan haar „heilige oorlog” uit te breiden over de gehele hoofdzakelijk Soennieten tellende Arabische moslimwereld. Of de Shi'itische revolutie de staten en kleine sheikdommen van de Perzische Golf zal omverwerpen, hangt grotendeels af van de afloop van de Iraans-Iraakse oorlog.

De aanvallen in Koeweit zijn mogelijk slechts een voorbode van de dingen die komen. In de hele Arabische wereld halen regeringen die steunen op de meer gematigde Soennie-tak van de Islam de teugels aan bij de handhaving van de religieuze gebruiken, in een poging zich te beveiligen tegen de invloed van de radicale fundamentalistische Shi'iten.

De kans bestaat dat de Soennitische Arabische staten daarin niet zullen slagen. De bekende analist van de wereldpolitiek, Otto von Habsburg, wees *De Echte Waarheid* erop dat „de Shi'iten op dit moment een revolutionair element vormen... Zij geloven dat [de] Mahdi [hun messias] op komst is, dat er een verenigde wereld zal ontstaan onder leiding van de Shi'iten, en dat Khomeini de profeet van de naderende Mahdi is; bijgevolg hebben we hier te maken met een fanatieke reactie... ”

„In de Islam”, aldus vervolgde dr. Von Habsburg, „bestaat een fundamenteel verschil tussen de Shi'iten en de Soennieten. De Soennieten vormen een zeer constructief element, terwijl de Shi'iten af en toe zeer explosief kunnen zijn... Als de Iraniërs van de Iraakezen winnen, zijn zij niet meer te houden... Ik beweer niet dat de Shia helemaal tot Marokko zal heersen, maar er zullen zich overal religieuze uitbarstingen voordoen, waardoor een nieuw element van onbestendigheid in het [wereld]beeld zijn intrede zal doen.”

Amerikaanse mariniers in het verwoeste Beiroet. Het zware verlies van mariniers door de zelfmoordaanval van oktober jl. verbijsterde het publiek.

Jordanië's betrokkenheid

Geen enkel land in het Midden-Oosten is niet betrokken bij de escalatie van regionaal geweld, zelfs niet die landen die schijnbaar in vrede leven.

Een van deze landen in het Midden-Oosten is het koninkrijk Jordanië. Onlangs bracht schrijver dezes vijf dagen door in de bedrijvige hoofdstad

Amman.

Achter Jordanië's kennelijke welvaart (het land kent vrijwel geen werkloosheid, en veel handarbeid wordt verricht door geïmporteerde Egyptische contractarbeiders) schuilt een toenemend gevaar.

Jordanië verleent daadwerkelijke steun aan het in een strijd op leven en dood gewikkelde Irak. Deze steun manifesteerde zich duidelijk tijdens een trip die ik naar het zuiden van Jordanië maakte.

De twee rijstroken tellende, van een zwarte deklaag voorziene „Desert Highway” is Jordanië's voornaamste verkeersslagader die loopt van Amman dwars door de woestijn naar de Golf van Akaba, de enige haven van Jordanië. Via deze landverbinding beweegt zich een groot deel van de militaire transporten naar Irak. Een

„vredesinitiatief” van de Verenigde Staten zou scharen.

De nederlaag van P.L.O.-voorzitter Yasser Arafat lijkt de Koning de mogelijkheid te bieden het Jordaanse gezag over de westelijke Jordaanoever te herstellen. Desondanks is de Koning — die tijdens zijn regering reeds 11 maal het doelwit van moordaanslagen was — afkerig een dergelijke mogelijkheid aan te grijpen, en wel vanwege de Syrische oppositie tegen het door de Amerikanen gesteunde „vredesproces”.

Daarbij komt dat de Jordaanse heerser naar men zegt onthutst is over het feit dat de Verenigde Staten onlangs de banden met Israël hebben aangehaald om tot „strategische samenwerking” te komen. De Koning is tot de conclusie gekomen dat dit in de hele gematigd denkende Arabische

het einde van de huidige beschaving van de mens en van de vestiging van de regering van God over alle volkeren. Het conflict zal voornamelijk draaien om religieuze meningsverschillen inzake Jeruzalem en om economische bedreigingen als gevolg van een mogelijk verlorengaan van de toegankelijkheid der oliebronnen.

Evenals in de Middeleeuwen en nu opnieuw in Libanon, zullen Islam en christendom op elkaar botsen, alleen zal de rechtstreekse aanleiding ditmaal zowel economisch als religieus zijn — hoogstwaarschijnlijk de dreigende afsnijding van de onmisbare olieaanvoer als gevolg van het conflict over de toekomst van Jeruzalem en de Westoever.

In een poging het onbestendige Midden-Oosten te stabiliseren, zullen strijdkrachten uit Europa het „Sieraadland” — de Palestijnse regio — binnenvallen (Dan. 11:41). Tal van landen zullen worden bezet.

Het is veelzeggend dat de oude landen die worden beschreven als „Edom, Moab en de keur der Ammonieten” (vers 41) — dat wil zeggen het grondgebied van het huidige koninkrijk Jordanië — zullen ontsnappen. Dat zou kunnen worden toegeschreven aan het feit dat Jordanië's economische banden met Europa tegenwoordig voortdurend sterker worden, en dat Jordanië's koning er niets voor voelt te worden betrokken bij de problemen van zijn naaste burens. Jordanië is geruisloos bezig de plaats van het door oorlog geteisterde Libanon in te nemen als het commerciële centrum van het Arabische Midden-Oosten. De *Middle East Times* schrijft in haar editie van 17 oktober 1983:

„Jordanië heeft de aandacht getrokken van de Europese Economische Gemeenschap en zal waarschijnlijk een grote rol gaan spelen in de toekomstige betrekkingen van de EEG met het Midden-Oosten.”

Zwaarste last voor de wereld

De Verenigde Staten en andere Westerse mogendheden worden nu reeds meegezogen in de draaikolk van het Midden-Oosten, met al zijn onoverbrugbare tegenstellingen en onverzoenlijke animositeiten. En het was naïef van de Verenigde Staten te veronderstellen dat zij Libanon zouden kunnen binnentrekken als een „vredesmacht”.

Waar het tenslotte allemaal op

CAMPION — LIAISON

Libanon dacht dat de komst van de Amerikaanse „vredesmacht” in 1982 de onrust zou kalmeren en de wederopbouw zou aanmoedigen. Deze hoop is vervlogen.

ongelooflijk druk vrachtwagenverkeer maakt van deze weg gebruik, vooral 's nachts wanneer de voertuigen in convooi rijden.

De afloop van de Golf-oorlog is niet de enige zorg van de Jordaanse overheid. Jordanië's pro-Westerse, maar voorzichtige koning Hoessein ziet zich nu geplaatst voor wellicht de moeilijkste beslissing sedert hij 31 jaar geleden de troon besteedde.

Het gaat erom of hij uiteindelijk met de staat Israël zal onderhandelen over de zaken van het Midden-Oosten, waarmee hij zich in feite achter het

wereld een nieuwe slag heeft toegebracht aan de Amerikaanse geloofwaardigheid.

Op weg naar een climax

De „heilige oorlog” nieuwe stijl dreigt zich over het hele Midden-Oosten uit te breiden. Deze belangrijkste landstreek ter wereld is nu hals over kop op weg naar een climax die in uw bijbel is voorspeld.

Volgens profetieën die in de Oudheid aan de profeet Daniël werden geopenbaard, zal een conflict om het Midden-Oosten het voorteken zijn van

neerkomt is dat de worsteling in het Midden-Oosten draait om het „Sie-raadland” en zijn legendarische stad, Jeruzalem. Wie zal het bestuur voeren over deze veelbevochten stad? De Joodse staat Israël? De Arabische wereld — en zo ja, welke tak van de Islam? Of zal het de status krijgen van een onafhankelijke internationale stad, zoals voorgesteld door de Paus?

Het is altijd verleidelijk te proberen „vrede te brengen” in het Midden-Oosten. De Almachtige God profeteerde echter dat de mens bij zijn pogingen in deze richting een bodemloze val zou maken. Door de profeet Zacharia voorzegde God: „Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen, die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen” (Zach. 12:3).

Ja, zelfs wanneer „alle volkeren” — in de vorm van een sterke politiemacht van de Verenigde Naties — daar zouden trachten vrede te stichten, zullen zij daarin falen.

Niet lang geleden merkte Jordanië's koning Hoessein op: „De Almachtige maakte in zijn wijsheid Jeruzalem niet tot zo'n belangrijk en gevoelig punt in de harten en zielen van ons allen — zij het Joden of christenen of Moslims — ware het niet om ons een uitdaging te bieden om te leren hoe wij elkaar moeten respecteren en met elkaar kunnen samenleven. Jeruzalem dient de kern van vrede te belichamen en een symbool van vrede te zijn.”

In een niet al te verre toekomst zal Jeruzalem meer belichamen dan de geest van vrede of het streven naar vrede. Het zal de bron van vrede zijn en alle volkeren ter wereld tot nut en voordeel strekken.

„Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem” (Jes. 2:3). „Grote vrede” zal het gevolg zijn van goddelijk ingrijpen in de menselijke natuur, en overal zullen mensen van Gods wetten leren houden en ze leren gehoorzamen (Psalm 119:165).

Jeruzalem zal in de Wereld van Morgen de hoofdstad zijn van de regering of het koninkrijk van God. Niet langer zal het de voornaamste twistappel zijn tussen de voornaamste landen en religies.

Maar eer die gelukkige dag aanbreekt, zullen er nog heel wat tragische lessen in bloed moeten worden opgetekend. □

De straat

(Vervolg van pagina 4)

opgenomen door overheidsinstellingen en in meer traditionele tehuizen geplaatst. Ook zijn er mensen, gezinnen of zaken die op eigen initiatief een zwerfkind voeden en kleden. Maar ook deze inspanningen bereiken slechts een klein deel van het groeiende aantal verlaten kinderen.

De wereld moet dringend weer in het juiste spoor gebracht worden. Dit zal niet bereikt worden totdat Gods koninkrijk ingesteld is over alle landen en de mensen de ware weg leren kennen naar blijvende welvaart en een juist gezinsleven — de weg van geven in plaats van nemen.

—Donald D. Schroeder

De toekomst

(Vervolg van pagina 13)

omdat Ik Mij over hen ontferm, en zij zullen worden, alsof Ik hen niet verworpen had. Want Ik ben de Here, hun God, en Ik zal hen verhoren” (Zach. 10:6).

Als deze gebeurtenissen zich voltrekken — en ze zullen ongetwijfeld komen — dan zullen de volken zich herinneren dat wij hen vooraf gewaarschuwd hebben en ze zullen huilend en vol berouw terugkeren om God te zoeken met heel hun hart (Jer. 31:7-9).

Wat een geweldig goed nieuws is er op komst! De tragedie is dat wij deze goede tijd nu al hadden kunnen beleven, maar wij hebben geweigerd de weg te volgen die uiteindelijk de nieuwe wereld van vrede en geestelijk begrip zal brengen. □

HEBT U ZICH AL INGESCHREVEN OP DE GRATIS SCHRIFTELIJKE CURSUS VAN AMBASSADOR COLLEGE?

De Bijbel is het boeiendste boek dat ooit is geschreven en de boodschap ervan is bedoeld voor u *vandaag!* Deze cursus kan u helpen de Bijbel werkelijk te begrijpen. De waarheid over het doel van het leven, over de bijbelse profetieën, over de door God geïnspireerde weg naar geluk, dit alles wordt per les tot in details voor u ontsloten. Als u zich wilt inschrijven, schrijf dan naar Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH UTRECHT.

WAT IS DE MENS?

(Vervolg van pagina 6)

digen — zij die behoud hebben — worden van sterfelijke wezens veranderd in onsterfelijke. Zij komen onder Gods genade en doen bij de opstanding van de doden onsterfelijkheid aan — en *niet* eerder.

Was Adam onsterfelijk?

Is de mens in den beginne onsterfelijk geschapen? In Genesis 3:22, waar het verhaal van onze eerste voorouders wordt beschreven, staat het volgende: „En de Here God zeide: Zie, de mens is geworden als Onzer een door de kennis van goed en kwaad.” Dit is *nadat* de mens ongehoorzaam is geweest aan God, de Hoogste Regeerder.

God had de mens een gebod opgelegd dat luidde: „Van alle bomen in de hof moogt gij vrij eten, maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven” (Gen 2:16-17). De mens was dus sterfelijk, anders zou hij *niet* dood hebben kunnen gaan.

Vervolgens kwam de duivel voorbij in de gedaante van een slang. Hij verleide de vrouw, zodat die de verboden vrucht plukte, waarmee zij in feite stal wat niet van haar was. Dit was afgoderij. Het stond gelijk met rebellie, ongehoorzaamheid en ontering van haar enige ouder. Daarna gaf zij de vrucht aan haar man, die er willens en wetens van at.

Daarop sprak God: „Zie, de mens is geworden als Onzer een door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten [d.w.z. deel hebben aan onsterfelijk leven], zodat hij in eeuwigheid zou leven [opdat hij *niet* eeuwig leve]. Toen zond de Here God hem weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken, waaruit hij genomen was.” God ontzegde de mens dus alle toegang tot onsterfelijkheid. „... En Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken” (Gen. 3:22-24). Waarom? *Opdat de mens niet zou terugkeren om eeuwig leven te verwerven.*

Uit het verhaal uit Genesis blijkt duidelijk dat de mens geen onsterfelijkheid bezat, en ook geen „onsterfelijke ziel”.

Geen onsterfelijke ziel

Het hebreeuwse woord voor ziel is *nephesh*. In Genesis wordt *nephesh* driemaal gebruikt met betrekking tot vissen, gevogelte en krioelende levende wezens *voordat* het wordt gebruikt in samenhang met de mens. Met andere woorden: *dieren zijn zielen*, net als de mens. *Ze zijn niet onsterfelijk*.

Merk op wat in Ezechiël 18:4 staat: „Zie, alle zielen zijn van Mij, zowel de ziel van de vader als die van de zoon zijn van Mij; *de ziel die zondigt*, die zal sterven.”

Een ziel is dus sterfelijk!

Deze waarheid wordt in vers 20 herhaald. Tweemaal staat er in uw bijbel dat de ziel sterfelijk is! *Hij zal sterven!*

Lees nu eens wat er in 1 Johannes 3:15 staat: „Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensenmoorder . . .” In oorlogstijd zijn er miljoenen en miljoenen soldaten die hun vijanden (in werkelijkheid hun broeders) haten. En de meeste mensen aan het thuisfront leren hetzelfde te doen.

Johannes vervolgt: „. . . en gij weet, dat geen mensenmoorder eeuwig leven blijvend in zich heeft.” Een mens die zijn broeder haat is zeker opgebouwd uit vlees en bloed, en Johannes zegt dat hij *geen* eeuwig leven in zich heeft. Maar als hij een „onsterfelijke ziel” had, zou hij wel over eeuwig leven beschikken.

Daarom heeft God gezegd: „Ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.” God bedoelde dat de mens sterfelijk was. De mens heeft dus slechts een tijdelijk bestaan en geen hoop op een toekomstig leven dat inherent aanwezig is in hemzelf.

God geeft hem die hoop als zijn geschenk, maar de mens bezit haar *niet* buiten God.

De geest in de mens

Op dit punt is het goed dat wij een andere fundamentele waarheid omtrent de mens leren beseffen — een waarheid die zelfs voor het verstand van theologen ontoegankelijk is.

Al in een vroeg stadium van mijn intensieve studie van het vraagstuk evolutie versus schepping ben ik erachter gekomen wat de mens is! Maar pas in de beginjaren zestig ging ik het verschil tussen dierlijk brein en menselijk verstand nader bestuderen. Pas toen vond ik uiteindelijk duidelijk geopenbaard wat dit enorme verschil

veroorzaakt.

In Job 32:8 lezen wij: „Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.”

Denk daar eens over na. De inspiratie van God geeft — verleent de mens — inzicht. Maar hoe? Op welke manier? Deze manier wordt in hetzelfde vers beschreven: „het is de geest in de stervelingen”. En geest is onstoffelijk. Merk goed op dat deze geest *IN* de mens is. Het is niet de mens zelf, maar iets dat *IN* de mens is.

En wat is de mens? Waaruit bestaat hij? De mens bestaat *uit stof*, niet uit geest! Denk aan het citaat dat wij al eerder hebben genoemd: „toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem”. Stof is stoffelijk. De mens is stoffelijk. De hersenen van de mens zijn stoffelijk. De menselijke hersenen komen bijna overeen met die van walvissen, olifanten, dolfinen en chimpansees. Maar de geest *IN* de mens is onstoffelijk. Hij is een niet-stoffelijke component *IN* de mens *die niet in dierlijke hersenen aanwezig is*.

Geest verleent intellect aan fysieke hersenen

Let nu goed op wat de functie van de „geest in de mens” is.

In zijn eerste brief aan de Korinthiërs legt de apostel Paulus uit waarom de knapste mensen van de wereld — hoewel zij allen de „geest in de mens” bezitten — niet kunnen bevatten wat God voor de mens in petto heeft. Hij doet zijn uiterste best om uit te leggen dat het niet vanwege moeilijke woorden of ingewikkelde taal is dat zij geestelijke zaken niet kunnen begrijpen. Integendeel, hij stelt dat hij alleen duidelijke en eenvoudige taal heeft gebruikt om Gods plan uit te leggen.

Anders gezegd, om de dingen van God te kunnen begrijpen, moet men naast de „geest in de mens” waarmee wij allemaal worden geboren, ook Gods heilige Geest ontvangen.

In 1 Korinthe, hoofdstuk 1, laat de apostel Paulus zien dat het niet de knappe koppen zijn die geestelijke kennis kunnen bevatten, maar dat veeleer de gewone en eenvoudige mensen zijn uitverkoren om dit inzicht te krijgen.

Hij schrijft: „Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werdt: niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.

Integendeel . . . wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren . . . opdat geen vlees zou roemen voor God . . . Ook ben ik, toen ik tot u kwam, broeders, niet met schittering van woorden of wijsheid u het getuigenis van God komen brengen” (1 Kor. 1:26-29; 2:1).

Met andere woorden: deze geestelijke wijsheid wordt door God *geopenbaard*, en wordt niet verkregen *vanwege* een hogere graad van menselijke intelligentie. De apostel laat zien dat zelfs de nederigen kunnen begrijpen. Hij schrijft dat „uw geloof niet zou rusten op wijsheid van mensen, maar op kracht van God . . . wat wij spreken . . . is de verborgen wijsheid Gods . . . En geen van de beheersers dezer eeuw heeft van haar geweten . . .” (vers 5-8).

De enige manier waarop kennis het menselijk verstand kan bereiken is via het oog, het oor, of de smaak-, geur-, of tastzintuigen. Paulus laat vervolgens zien dat deze geestelijke kennis van God niet in het normale, natuurlijke verstand kan opkomen — ongeacht hoe groot het intellect is.

„Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben” (vers 9).

„Want óns heeft God het *geopenbaard* door de Geest . . .” (vers 10), ongeacht de graad van menselijke intelligentie. Anders gezegd, deze kennis van geestelijke zaken dringt niet op natuurlijke wijze door in het verstand — want geest kan niet worden gezien, gehoord, geroken, geproefd of gevoeld — en er is geen andere manier waarop kennis op natuurlijke wijze in het verstand doordringt. De intellectuelen van deze wereld zijn, zonder Gods Geest, beperkt tot kennis van het stoffelijke. Daardoor komt het dat wanneer iemand die bekeerd is — en die misschien niet bijzonder intellectueel begaafd is — over geestelijke zaken spreekt, dit voor iemand met een onderlegt verstand onzin lijkt te zijn. Al zijn kennis is namelijk beperkt tot materiële zaken. Geestelijke zaken zijn van een geheel ander niveau.

Verklaring van het mysterie

Nu komen wij bij het vers dat alles verklaart! Het vers dat verkeerd wordt

geïnterpreteerd door hen die geloven in het valse idee van de „onsterfelijke ziel”.

„Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods” (vers 11).

Denk daar eens goed over na — in de context van dit verhaal! Wat de mens weet — waar hij kennis van heeft — wat in een mens is — welke mens kan deze menselijke kennis hebben — kennis die dierlijke hersenen niet kunnen ontvangen — behalve dan door de *geest van de mens* die in hem is?

Dieren bezitten deze geest — deze onstoffelijke component — niet. Daarom kan het dierlijk brein niet zo werken als het menselijk verstand. En de menselijke hersenen alleen, die slechts weinig beter ontwikkeld zijn dan dierlijke — zouden deze menselijke kennis niet kunnen bevatten en gebruiken als deze *geest* — deze aan de mens geschonken onstoffelijke component — niet was toegevoegd aan de fysieke hersenen. Het is deze geest die, *verenigd met* de menselijke hersenen en hiermee samenwerkend, het intellect verleent dat ontzaglijk verschilt van het dierlijk brein.

Onthoud dat de mens *geheel* is opgebouwd uit materie — uit het stof der aarde. Maar God heeft iets aan de mens *toegevoegd* dat *niet* de mens is, maar dat *in* hem is. En dit niet-materiële iets — deze *geest* — geeft de fysieke menselijke hersenen verstandelijk vermogen.

Hoe wordt men onsterfelijk?

Maar als de mens geen „onsterfelijke ziel” is, welke hoop hebben wij dan op een leven na de dood? Laat hier gezegd zijn dat het een veel grotere hoop is dan schuilt in het valse idee van de „onsterfelijke ziel”. Wij vinden deze hoop in het opstandingshoofdstuk: „Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed [de sterfelijke mens] kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven” (1 Kor. 15:50). Christus sprak over het geboren-worden in Gods Koninkrijk. „U kunt dat Koninkrijk niet binnengaan zolang u sterfelijk vlees bent” (Joh. 3:3-8). Vlees en bloed — dat is wat wij zijn — kunnen Gods Koninkrijk niet beërven.

Wij kunnen *nu* in dit leven slechts erfgenaam zijn van het eeuwige leven. Het hoofdstuk gaat als volgt verder:

„... het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet. Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij *veranderd* worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en zij zullen veranderd worden.” De apostel Paulus spreekt hier zowel van een opstanding uit de dood als van een ogenblikkelijke verandering van hen die dan leven. Het vervolg luidt: „Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke *moet* onsterfelijkheid aandoen.”

Wij bezitten nu dus nog geen onsterfelijkheid! Dat is de leer van de Bijbel van Genesis tot en met Openbaring! Daarom moeten wij opnieuw geboren worden door een opstanding uit de dood.

Er is leven na de dood. Maar dat leven schuilt in een *toekomstige opstanding* en *niet* in een „onsterfelijke ziel”. Het schuilt in een nieuwe geboorte als *onsterfelijk geestelijk wezen in het gezin van God zelf*.

Laten wij God danken dat het leven na de dood dat de mens wordt aangeboden, niet het leven van een dier als een vlieg of een mug is.

De Almachtige God schenkt de mens zijn glorievolle genade om de mens hoog boven alle dieren — en zelfs boven het engelenrijk — te verheffen tot in zijn Koninkrijk. Deze mogelijkheid biedt God ieder van u.

Het is *geen* transformatie van een of andere „onsterfelijke ziel” die de Schepper God ons in het vooruitzicht stelt. *Het is een nieuwe geboorte* op een veel hoger niveau — een geboorte uit God in Gods gezin. Hoeveel mooier is Gods waarheid dan de valse ideeën van de mens!

Vlees is sterfelijk. Vlees is materie. Geest is echter onsterfelijk. In 2 Korinthe 4:18 lezen wij dat de onzichtbare dingen die geestelijk zijn, eeuwig zijn, maar dat de mens sterfelijk is. De enige hoop op een mogelijk eeuwig leven is door een nieuwe geboorte, met nieuw leven dat ons door God kan worden geschonken. Dat wordt ons niet geschonken bij onze natuurlijke geboorte, maar in de loop van ons leven als wij ons bekeerd hebben, en geloof hebben en gedoopt zijn. Dit nieuwe leven komt *bij een opstanding* uit de dood. Het is Gods grootste geschenk — een nieuw leven van God, een geboorte, niet uit

menselijke ouders, maar uit God, die het enige Wezen is dat onsterfelijkheid kan geven.

Dit is de grootste hoop in het leven. Het is ook het belangrijkste gegeven in ons bestaan. Er is geen behoud, er is geen hoop, er is geen eeuwig leven tenzij en totdat wij de gift van de heilige Geest ontvangen, die God ons schenkt.

Maar er zijn voorwaarden en restricties. Merk op wat Paulus heeft geschreven in Romeinen 8:9-11: „Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe [d.w.z. hij is *geen christen*] ... En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend [onsterfelijk] maken door zijn Geest, die in u woont.”

Christus heeft deze geweldige boodschap van God gebracht. Hij heeft in feite gezegd: „Bekeer u van ongehoorzaamheid aan Gods regering en Gods wetten.” Hij heeft verder gezegd dat wij moeten geloven in Jezus Christus en de *boodschap* die Hij heeft gebracht over Gods Koninkrijk en over de manier waarop wij daarin geboren kunnen worden. Dan zullen wij van de heilige Geest dit geschenk ontvangen, het geschenk van onsterfelijk leven — de aanwezigheid van eeuwig leven in u — het ware leven, de ware natuur en het ware karakter van God.

Als u dus een leven van overwinning leidt en in genade en inzicht groeit, dan *zult u* bij de Tweede Komst van Christus onsterfelijk gemaakt worden, door een opstanding uit de dood. Of als u op dat moment leeft, *zult u* in onsterfelijke geest worden veranderd en *eeuwig voortleven!* □

NOOT VAN DE REDACTIE

Bij de foto op pagina 4 van *De Echte Waarheid* van november-december '83 werd de persoon rechts de Amerikaanse speciale afgezant Richard Stone genoemd. Dit moet zijn president Belisario Betancur van Colombia.

MALTA

(Vervolg van pagina 22)

Zelfs was er sprake van Malta bij het Verenigd Koninkrijk in te lijven, maar dat plan leidde tot niets. Het zou waarschijnlijk geen succes zijn geworden omdat Malta's mediterrane cultuur en religie (de eilanden zijn voor 98% rooms-katholiek) teveel verschilde van die van het voornamelijk angelsaksisch-protestante Engeland.

Op 21 september 1964 verkreeg Malta de onafhankelijkheid. Maar de Maltezers waren er als de

Dingli, een typisch Maltees stadje met oude en moderne gebouwen, en met goed onderhouden akkerland.

kippen bij om iedereen — vrienden en minder goede vrienden — te laten weten dat zij hun onafhankelijkheid serieus namen. Aanvankelijk sloot Malta een defensie-overeenkomst die zowel Britse lucht- en landstrijdkrachten als de Marine het voortgezette gebruik van de militaire faciliteiten toestond — tegen vergoeding. Malta bleef een belangrijke basis voor de NATO, hoewel de nieuwe natie zelf geen lid was.

Maar in 1971 maakte minister-president Dom Mintoff — een man die door de buitenlandse pers dikwijls wordt beschreven als „kwikzilverachtig” — bekend dat hij niet langer zou toestaan dat zijn land door de grote mogendheden als militaire basis werd gebruikt. Hij verzocht de NATO-commandant te vertrekken, schortte bezoeken van de Amerikaanse Middellandse Zeevloot op en verhoogde de huur voor het gebruik van de marinewerven door de Royal Navy.

De prijs die de heer Mintoff vroeg, lag hoger dan wat Engeland bereid was te betalen, en dus maakte de Navy, mompelend dat „Malta in feite toch geen strategische betekenis meer had”, aanstalten te vertrekken. De laatste Britse strijdkrachten verlieten Malta in 1979.

De uittocht kwam Malta duur te staan in verminderde inkomsten en banenverlies. In een omstreden besluit om het verlies te verminderen, verleende men Sovjet-schepen reparatie- en bijtankrechten, en werden de banden tussen Malta en de Sovjet-schepen aangehaald. Het Westen vreesde dat Malta een tweede Cuba zou worden. Maar de Maltezers verklaarden met klem dat de geboden faciliteiten alleen maar beschikbaar waren voor de handelsvloot van de Sovjets, en dan nog maar alleen op Malta's condities. Evenveel ongerustheid zaaiden Mintoffs

toenaderingspogingen tot de Libische leider kolonel Ghaddafi. Na Italië is het 300 km ten zuiden van Malta gelegen Libië Malta's naaste buurland. Maar er ontwikkelde zich een diepe kloof tussen Malta en Libië naar aanleiding van een meningsverschil over de toegang tot het continentale plat tussen de twee landen, om daar voor de kust olie aan te boren.

De Maltezers maken duidelijk dat zij voor niemand bang zijn, en dat zij er zich krachtig tegen zullen verzetten ooit weer onder de plak van welke grote mogendheid ook te geraken.

Maar zij zijn evenmin uit op problemen. Zij wensen te worden beschouwd als een strikt neutraal, niet-gebonden land. Zij tonen speciale belangstelling voor het streven het hele Middellandse Zeegebied tot een „vredeszone” te verklaren (wat dat dan ook moge betekenen in een tijdperk van mogelijke wereldomvattende vernietiging).

Op grond van zijn kleine afmetingen en bescheiden hulpbronnen, heeft Malta behoefte aan buitenlandse handel en investeringen, maar de Maltezers zijn liever arm dan dat zij zouden willen bedelen. Tot september 1983 verzette het land zich tegen toetreding tot de Wereldbank, omdat het weigerde zich te laten classificeren als een ontwikkeld, *dan wel* een ontwikkelingsland. De Bank zou een andere categorie moeten instellen, vonden zij, en wel voor landen die zo af en toe hulp nodig hebben, maar die geen aalmoezen willen accepteren.

Om kort te gaan, Malta is een van die kleine landen (zoals IJsland) die weigeren onbelangrijk te zijn. En hoewel de heer Mintoff de leider van slechts 320.000 mensen is, is hij niet bang zijn aanwezigheid op het wereldtoneel kenbaar te maken.

Natuurlijk zijn niet alle Maltezers het met Mintoff eens. De kiesgerechtigde bevolking is vrijwel gelijk verdeeld tussen de Arbeiderspartij die de laatste 14 jaar heeft geregeerd en de Nationale partij die in de oppositie is. De wedijver tussen beide partijen is sterk en op het ogenblik zijn de onderlinge betrekkingen op een absoluut dieptepunt aangeland na een ernstig verschil van mening over de laatste verkiezingsuitslagen. Zo af en toe komt het tot woede-uitbarstingen die zo hoog kunnen oplaaien dat sommigen zelfs vrezen dat Malta een „tweede Libanon” zou kunnen worden.

Maar waarschijnlijk is dat niet. Of het nu om nationalisten of socialisten gaat, het zijn allemaal Maltezers, met een gemeenschappelijk gezond verstand en stabiliteit. Een Maltese vriend verzekerde mij: „Wij zwenken misschien naar rechts of naar links, maar wij zullen beslist nooit iets erg stoms doen.”

De grootste bedreiging voor het welzijn van Malta in deze tijd is niet of het zich nu in politiek opzicht naar links of naar rechts beweegt, maar dat het geografisch niet *kan* bewegen. Wat Malta ook is — of doet — het blijft nu eenmaal het middelpunt van een van de potentiële „brandhaarden” van de wereld. Malta probeert zich buiten de problemen te houden — en wel door uiterst zorgvuldig een neutrale koers te varen tussen Oost en West en Noord en Zuid, en daarbij zoveel mogelijk vriendschappelijke, maar voorzichtige betrekkingen te blijven onderhouden.

Maar wat de Maltezers zich dienen te realiseren is dat het machtsevenwicht zich in dit gebied drastisch zal

wijzigen. Het zal de wereld versteld doen staan en zelfs de bekwaamste politici doen wankelen. De gefrustreerde landen van de Europese Gemeenschap worden door de omstandigheden gedwongen een politiek verbond te sluiten dat waarschijnlijk op de meest geduchte militaire superstaat zal uitlopen die de wereld ooit heeft gezien. De profetieën van de Bijbel, een bron van informatie over de lopende gebeurtenissen die weinig mensen serieus nemen, openbaren dat deze unie van naties in conflict zal komen met Malta's zuiderburen in Noord-Afrika. De laatste zullen deel uitmaken van een concurrerend machtsblok.

Malta zal daarbij onvermijdelijk in de weg staan. De bijbelse profetieën bevatten dan ook somber nieuws voor de Maltezer bevolking.

Er is echter ook *goed* nieuws. Jezus Christus heeft beloofd tijdig terug te keren om de uitroeiing van alle menselijk leven te verhinderen (Matth. 24:22). Hij zal een einde maken aan het laatste menselijke conflict voordat het te laat is. Dan zal Hij vanuit Jeruzalem de aarde regeren en alle volkeren leren hoe zij in vrede met elkaar moeten leven (Jes. 2:1-4). De invloed van zijn heerschappij zal zich over de gehele aarde uitbreiden zoals de wateren de bodem van de zee bedekken (Jes. 11:9). Malta zal (ditmaal gelukkig) opnieuw een centrale plaats innemen terwijl de Middellandse Zee eindelijk een zone van vrede wordt. En opnieuw zal Malta worden verdedigd door Geloof, Hoop en Liefde — niet in de vorm van drie dappere, gedeukte, oude oorlogsvliegtuigen, maar door een levenswijze die duizendjarig geluk en welvaart zal verzekeren.

— John Halford

KINDERMISHANDELING

(Vervolg van pagina 17)

gen. Als slaag noodzakelijk is, moet dat alleen gegeven worden op de *gluteus maximus* — het vlezige gedeelte van het zitvlak. Na de straf moet er altijd liefde en genegenheid worden getoond. Dit laat de kinderen zien dat u echt van hen houdt en bezorgd om hen bent.

De straf voor verkeerde daden of instellingen mag nooit bestaan uit duwen of slaan in het gezicht, een pak slaag met een riem, het omdraaien van armen, slaan op het hoofd of aan de oren trekken, of het slaan tegen vitale lichaamsdelen of enige andere hande-

ling die lichamelijk letsel toebrengt.

Als u kinderen heeft en fouten heeft gemaakt, als u voelt dat u op een of andere wijze tekort bent geschoten, hoeft u niet te wanhopen.

U kunt op uw knieën gaan en God om vergeving vragen. U kunt God smeken u te helpen om de juiste instelling van liefde en wijsheid te krijgen teneinde uw kinderen te onderwijzen en te straffen. Het is nog niet — nooit — te laat om te leren en te veranderen en te groeien! □

Wat bedoelt u precies . . . het Koninkrijk Gods?

Ooit weleens goed bij nagedacht wat dat is?

Bestaat het heus? En is het eeuwig? En waar is het? En meer interessante vragen die allemaal worden beantwoord in ons *gratis* boekje *Wat bedoelt u precies . . . het Koninkrijk Gods?*

Vraag het vandaag nog aan: Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht, Nederland.

Het leven

(Vervolg van pagina 10)

die „kritieke leeftijd” mengen met de vraag: „Kritieke leeftijd? Waar heb je het over? Wie vraagt er om zo'n crisis?”

Kijk steeds vooruit

Een ander element dat typerend is voor de „kritieke leeftijd” is dat zoveel mensen altijd terugkijken naar het verleden — hoever zij gekomen zijn, wat zij tot stand hebben gebracht of wat zij niet hebben bereikt.

De crisis waarin zij dan komen spruit voort uit het feit dat zij er niet in zijn geslaagd een of ander doel te bereiken zoals het verwerven van een bepaalde positie, van status of van een hoog salaris. De erkenning dat dergelijke onrealistische doeleinden waarschijnlijk niet meer zullen worden verworven, kan tot verdriet en wanhoop leiden.

Het leven is te kort om terug te kijken. Laat het leven niet aan u voorbijgaan door maar steeds stil te blijven staan bij wat u wilde dat u gedaan had.

Waarom niet met werkelijkheidszin de toekomst tegemoet?

Stel uzelf een paar doelen die u kunt bereiken — doelen op de korte termijn en doelen op de lange termijn.

Zie het onder de ogen: u zult de middelbare leeftijd bereiken. U zult uw goede en uw slechte tijden hebben.

Misschien wordt u met een crisis geconfronteerd. Maar de middelbare leeftijd is geen ziekte. U gaat er niet dood aan. U leeft er gewoon doorheen. Zoals u de tienertijd te boven bent gekomen. Of de jaren tussen uw 30e en uw 40e.

Als u bij die kritieke jaren bent aangeland, geniet er dan van. Laat het leven niet aan u voorbijgaan! □

KINDERVERWAARLOZING

(Vervolg van pagina 20)

leek alsof wij deze periode gebruikten om te herstellen van de klappen die het leven ons had toegebracht. Geleidelijk werkten wij ons omhoog uit ons trieste verleden naar het heden en de toekomst, die ons zou geven wat wij geen van beiden ooit hadden gehad: een warm en liefdevol gezin. Een gezin dat ons in staat zou stellen onze kinderen te geven wat wij in onze jeugd niet hadden gehad: onvoorwaardelijke liefde, respect, ouders die om elkaar geven en die hun kinderen geduldig leiding geven en correctie zonder hen te vernederen. Wij ondervonden dat de kinderen ons genoeg wilden doen en beloond wilden worden als zij zich goed gedroegen.

In die tijd, als we niet ieder antwoord wisten, gaven wij hun een kus en zeiden gewoon dat wij ook niet altijd wisten wat wij moesten doen. Maar wat wij hadden geleerd, maakten wij hun duidelijk. Onze dochter Shannon is nu twaalf, en onze zoon Shanti is zeven, en het lijkt erop dat we het fundamenteel goed hebben gedaan, want het zijn zorgzame, begrijpende en liefhebbende kinderen.

Ik ben nu vijfendertig. Ik werk al acht jaar op een opleidingscentrum voor gehandicapte volwassenen, waarvan ik nu produktieleider ben. Ook treed ik op als musicus bij liefdadigheidsconcerten.

De tweede helft van mijn leven gaat goed. De liefde en vreugde die ik ontvang van mijn gezin, en een beetje hulp van goede vrienden, geven me een leven dat ik voor geen ander zou willen ruilen. Ik vergeet zelden hoe gezegend ik ben en ben er in stilte dankbaar voor. Ik denk dat ik, omdat ik de eerste helft van mijn leven door moest brengen zonder de kostbare dingen die ik nu heb, bijzondere waardering heb voor wat anderen vanzelfsprekend vinden.

Het leven heeft me gegeven waar ik zo lang naar heb verlangd. □

DE OPSTANDING:

feit of fabel?

*Is Jezus werkelijk opgestaan?
Een controversieel boekje geeft het antwoord.*

De historici erkennen dat Jezus door kruisiging werd terechtgesteld. Maar de Bijbel gaat verder: er wordt beweerd dat Hij uit de dood werd opgewekt! Bovendien zeggen de evangeliën ons dat de lengte van de tijd die Jezus vóór de opstanding in het graf doorbracht, het teken is waardoor wordt bewezen dat Hij de Messias of Christus is — de Verlosser van de wereld.

Wat was dat teken? En wat heeft het

te maken met de traditie van Goede Vrijdag en Paaszondag? Ons verhelde-
rende boekje *De opstanding was niet op zondag* biedt verrassingen voor wie het met een open verstand durft te lezen!

Schrijf ons om een exemplaar en vermeld a.u.b. het nummer van uw adresstrookje.

